

சிவதொண்டன்

என்னுவார் நெஞ்சீல் நன்னுவாள் ஈசன்

மலர் 82

இதழ் 01 - 02

திருக்சிற்றம்பலம்
வாங்கெட்டு மாருதம்
மாய்ந்தழல் நீர் மன்கெழலும்
தாங்கெட்ட லின்றிச்
சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊங்கெட்ட யீர்கெட்
ஞேர்வகெட்டென் உள்ளமும்போய்
நாங்கெட்ட வாபாழத்
தெள்ளேனைங் கொட்டாமோ.

திருக்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

பொழுத்துரை:

ஆகாயம் முதலாகிய பஞ்சபூதங்களும் அழிந்த காலத்தும் தான் அழியாதிருப்பவனாகிய சிவபெருமானைக்குறித்து, உடல், உயிர், உணர்வு என்பவை அழிந்து உள்ளமும்போய் நான் என்பதும் அழிந்த விதத்தைப் பாடி தெள்ளேனம் கொட்டுவோம்.

சிவதொண்டன் நிலையம் – யாழ்ப்பானம்

சிவதொண்டன்

என்னுவார் நெஞ்சில் நன்னுவான் ஈசன்

மலர் : 82

ஏவிளம்பி (ஐ) மாஞ்கழி - கத (2018 ஜூவரி - பெற்றவரி)

திதி : 01 - 02

கிழமை

சிவதொண்டன் சீர்

வென்யா

நாற்றிசை யுஞ்சஸ்ரூ நல்ல சிவதொண்டன்
ஏற்றிவரு மீச விதணயழயம் - போற்றிச்
சிவனுழயார் நாவென்று திங்கவொறுஞ் சொல்லு
மவனை மறவா தகம்

1

அகந்தாய்மை வேண்டுமேய ரைந்தைமுத்தை நெஞ்சி
ஞுகந்துரைக்க வேண்டுமோழி யாமற் - சுகந்தனிலே
வேள்வியும் வேண்டுமோ வேறாய்க் கடவுளுண்டோ
தாழ்வுண்டோ தொண்பர் தமக்கு

2

தானான சுற்குருவைத் தான்போற் றிஞ்செல்வக்
கோனாஞ் சிவதொண்டன் கொன்வேருந் - தேனார்ந்த
கட்டுரையைக் கண்டு களிக்குஞ் சிவனுழயார்
நட்பே நலனளிக்கும் நாடு

3

நாடுவார் நாட்டுலே நல்ல மழைபெய்யுந்
தேவோர் சிந்தையிலே தித்திக்கும் - பாடுவார்
பாவமெல்லாம் போக்கும் யருகான மாக்குமே
சீவன்சிவ மென்று தெளி

4

தெளியவழி காட்டுஞ் சிவதொண்ட ஏன்பாற்
பொழியுங் கவிமாரி போதம் - வெளியாக்கி
வேதாந்தங் சித்தாந்தம் வேறல்ல வெள்றுலகில்
நாதாந்தங் காட்டும் நமக்கு

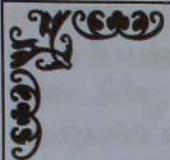
5

- நற்சிந்தனை

சிவதொண்டன் வாழ்த்து

1. சிவதொண்டன் யாரென்று தெளிந்தவர்கள் எல்லாம் சிவதொண்டே தமதொழிலாய்ச் சீர்பெறுவர் என்றே பவநோயை வென்றபிரான் பாருக்குச் சொன்ன சிவஞானம் தனைவழங்கும் சிவதொண்டன் வாழ்க
2. மனிதர்கள் தேவர்கள் மற்றுமுள்ள யாரும் தனியர்கள் அல்லவென்று சாற்றிவந்த யோகர் புனிதமெனப் படைத்துகந்த புவியிலுள்ள இதழாம் கனிவான கருத்துரைக்கும் சிவதொண்டன் வாழ்க
3. சூரியனும் சந்திரனும் சிவதொண்டே செய்யும் சீரியவாம் புதங்கள் சிவதொண்டே ஆற்றும் தேரிலினி எல்லாமே சிவதொண்ட ணாகக் கூரியுள்ளப் போக்கிவரும் சிவதொண்டன் வாழ்க
4. உள்ளபாருள் எல்லாமே ஊகித்தால் நல்ல உள்ளமுள்ள சிவதொண்டன் ஒருவன்தான் என்றே கள்ளமற உணர்த்திவரும் கடமைதனைப் பூண்டு தெள்ளியநற் கருத்துரைக்கும் சிவதொண்டன் வாழ்க
5. தன்னையுணுர்ந் தவர்களுக்குத் தருமநெறி இல்லை என்னவணர்த் தீயயோகர் எமக்களித்த இதழே இன்னுமுயர் நிலையெய்த இடையறாம ஒழுக்கும் சின்னமென விளங்கிவரும் சிவதொண்டன் வாழ்க
6. தீருநாவுக் கரசரெனும் தீருநாமம் ஒன்றே கருவாதைக் கடக்குமெனக் கண்டுகொண்டு வாழ்ந்த பெருநெறியால் சிவஞானப் பேறுபெற்றார் போலத் தீருநெறியொன் றெமக்களிக்கும் சிவதொண்டன் வாழ்க
7. சிவதொண்டன் சிவதொண்டன் சிவதொண்டன் என்றே அவகாலம் போக்காமல் அறியவல்லார் என்றும் பவமதனில் மீண்டுவரும் பாக்கியமே சேரார் சிவமவரே என்னவரும் சிவதொண்டன் வாழ்க
8. சிவதொண்டு செய்கின்ற தீருவாளர் எல்லாம் சிவதொண்டன் என்கின்ற தீருநாமத் தடக்கம் அவரெல்லாம் ஒருவர்தான் அநேகரல்லர் என்றே அவருடனே உடையடக்கும் சிவதொண்டன் வாழ்க
9. நீணாகம் அணிந்தாரை நீணப்பிக்கும் இதழே காணாத காட்சியையும் காணாவைக்கும் இதழே கோணாத சிவதொண்டைக் கொடுத்துவரும் இதழே வாணாளில் நீண்டுநிதம் வளர்ந்துவாழ்க வாழ்க

கீதை வழங்கும் யோக தரிசனம் (தொடர்ச்சி)

அத்தியாயம் - 3

கர்ம யோகம்

3.1 சீடனின் சந்தேகம்

பகவத்கீதையின் மூன்றாவது அத்தியாயம் சீடனின் சந்தேகத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. "ஓ கிருஷ்ண, செயலைக் காட்டிலும் ஞானம் மேலானது என்பது உமது அபிப்பிராயம் என்றால் அந்தப் பயங்கரமான செயலில் ஏன் என்னை ஈடுபடுத்துகின்றாய்" என்பதே அர்ச்சனனது அந்த வினா. கீதாசிரியன் சாங்கிய ஞானத்தைப் புகழ்ந்தபின் செயலின் அத்தியாவசியத் தையும் எடுத்துக் கூறினார். ஆனால் சாங்கியத்தைப் பின்பற்றுவோர் செயலை முக்கியமானதாகக் கருதுவதில்லை. கீதாசிரியன் இறுதியாக மீண்டும் ஞானத்தைப் புகழ்ந்து செயல் தொடர்பில்லாத ஒரு நிலையையும் விளக்கிக்கூறினார். அதனால் குழம்பிப் போன்சீடன் குறிக்கோளை அடைவதற்கான தெளிவான ஒரு வழியை மட்டும் போதிக்குமாறு ஆசானை இரந்து நிற்கின்றான். அவனது அக்குழம்பபம் ஒரு சிறிய ஆச்சரியத்தைத் தரக்கூடியதே.

3.2 கிருஷ்ணனின் பதீலின் தன்மை

உண்மையில் கீதாசிரியனின் போதனையில் எதுவித குழம்பமும் இல்லை. விவேகமான முறையில் தருக்கரீதியாகத் தெளிவான இறுதித் தீர்மானமாக இருக்க வேண்டும் என்ற சீடனின் என்னத்திலேயே அக்குழம்பபம் உருவாகி இருக்கிறது. ஆனால் அப்படியான தருக்கரீதியான விடை ஒன்று வழங்கப்பட முடியாது. சீடனது பிரச்சினையை ஏற்று அவனது மனதை வெல்வதற்காக உண்மையான ஆசான் உடனடியாகத் தருக்கரீதியான விடையை வழங்கவேண்டிய தேவை இல்லை. அப்படி அவனது பிரச்சினையை ஏற்று விடை வழங்கினாலும் கூட அது அவனுக்கு முற்றும் உபயோகம் அற்றதாகவே இருக்கும். ஏனெனில் அவ்வாறான விடை சீடனின் சிந்திக்கின்ற தன்மையுள்ள மனதை உயர்த்தப் போவதில்லை. கீதாசிரியன் அதற்குப் பதிலாக, வெளித்தோற்றத்தில் அப்படி முரண்பாடு இருந்தாலும் அவை இரண்டும் உண்மை பற்றிய, ஒன்று மற்றதோடு ஒத்துப்போகக்கூடிய அம்சங்கள் என்று கூறுகின்றான். அதன் மூலம் புத்தியின் உயர்ந்த உள்ளுணர்வு

ஞானத்தை நாடி சாதாரண சிந்தனை மட்டங்களைச் சீடன்கடக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை கீதாசிரியன் கொண்டிருக்கின்றான். அந்த நோக்கினால் அவனிடத்தே ஒரு புதிய கூட்டு ஞானத்தைப் பிறப்பிக்க அவர் முயற்சிக்கின்றார்.

3.3 குழப்பம் அன்றிமுழுமை

புதிய கூட்டு ஞானத்தை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் கீதையின் கருத்துக்கள் குழப்பமானவை என்றும், சீடனின் அதி விருப்பமான அம்சங்களை மட்டும் கூறிவிட்டு ஏனையவை தவிர்க்கப் படுகின்றன என்றும் தவறாகச் சிந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால் கீதையில் எவ்வித குழப்பமும் இல்லை. அது போல அதில் ஏதோ ஒரு பகுதியினரை மட்டும் திருப்தி செய்யும் பக்கச்சார்பும் இல்லை. குறிக்கோளை அடைவதற்கான ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்ட பூரணமானதாக அவற்றை அமைத்து வழங்குவதிலேயே கீதை தனது நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் அப்படிச் செய்யும் போது மனம் ஏனையவற்றை விடுத்து ஓர் எண்ணத்தை மட்டும் தொடர்ந்து தருக்கரீதியான முடிவை எடுக்க விரும்புகின்றது. இதனால் ஏனையவற்றையும் புரிந்து கொள்ளுமாறு மனதைத் திரும்பத் திரும்பக் கொண்டு வர வேண்டிய ஏற்படுகின்றது.

3.4 கிருவகைப்பாகுபாடு

கீதாசிரியன் தனது சீடனுக்கு விடையளிக்கும் வேளையில் ஆரம்பகாலத்தில் இருந்தே இரண்டு வகையான சாதகர்கள் இருந்து வருகின்றார்கள் என்றும், அவ்வகைப்பாடு தோற்றத்தில் உள்ள உலகத்தை நிரப்பும் இருமைப் பண்புக்கு அமைய ஏற்பட்டுள்ளது என்றும் கூறுகின்றான். நவீன உளவியலானது மனிதரை அகநோக்கு உடையவர் என்றும் புறநோக்கு உடையவரென்றும் வகைப்படுத்துகின்றது. அகநோக்கு உடையவர்கள் தமக்கு உள்ளேயே எதையும் தேடும் நாட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். புறநோக்கு உடையவர்கள் புற உலகை நோக்கியே தமது ஆற்றலை

இயல்பாகவே பாய்ச்சிகின்றனர். இவற்றைப் போலவே சாங்கியர்களால் பயிலப்படும் ஞானயோகம் என்றும் கர்மத்தைப் பயிலும் கர்மயோகம் என்றும் எம்மிடம் இருவகை உண்டு. இயல்பாகவே சமநிலை இல்லாதவர்கள் ஒரு பக்கச் சார்பு உடையவர்களாய் அவற்றுள் ஒன்றை உயர்ந்து என்றும் மற்றையதைத் தாழ்ந்தது என்றும் வாதிக்கிறார்கள். ஆனால் உலகத்திலே காணப்படும் இருமைத்தன்மை இறுதியானது அன்று. முடிவில் இவை எல்லாம் ஒன்றேயான பிரமத்தினுள் தீர்வு காணப்படும். எனவே ஒரு பக்கம் சார்ந்த பார்வை உண்மையானது அன்று.

3.5 செயலும் பந்தமும்

எல்லாச் செயல்களையும் விட்டுவிடுவது என்பது சாத்தியமில்லை என்ற எளிய உண்மையில் இருந்தே கர்மயோகிகளின் கொள்கை ஆரம்பமாகின்றது. புறச்செய்கைகளில் இருந்து விடுபடுவது மனச் செயற்பாடுகளைத் தடுக்கப் போவதில்லை. உண்மையில் புறத்தே செயல் அற்றிருந்தால் மனதின் செய்கைகள் மிகத்தீவிரம் அடைகின்றன. அளவுக்கு மிஞ்சிய நீண்டகால அகநோக்கும் மன ஆரோக்கியத்தைப் பாதிக்கும் என்று உளவியல் உறுதியாகக் கூறுகின்றது. புற உறவுகளில் இருந்து முற்றும் தப்பிக் கொள்வது இறுதியில் அகங்காரம் நிரம்பிய ஓர் உளநோய்க்கே வழிவகுக்கும் என்று யுங் என்ற உளவியலாளர் கூறுகின்றார். "செய்கைகளை விட்டுவிடுவதால் மட்டும் செயலற்ற நிலைக்கு ஆன்மா உயராது" என்று நான்காவது கலோகம் கூறுகின்றது. செயல் ஓர் அத்தியாவசியமானதாக இருப்பதனால் நாம் அதனை மேற்கொள்ள வேண்டியே இருக்கின்றது. ஆனால் அச்செயல் நம்மைப் பந்திக்காது இருக்க நாம் முயல வேண்டும்.

3.6 செயலும் அதன் பயனும்

செயல் செய்வதை மறுப்பதற்கான காரணம் அதன் பயனோடு அதற்குள்ள தொடர்பே ஆகும். எமது செயல்களின் பயன்களால் நாம் பந்திக்கப்படுகின்றோம். அந்தப் பயன்கள் இன்பந்தருவனவாய் இருந்தாலும் சரிதுங்பம் தருவனவாக இருந்தாலும் சரி நாம் அனுபவிக்க வேண்டி உள்ளன. இதனைக் கர்ம விதி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் மேலைத்தேசத்தவர்களின் மனதில் அது உண்மை காண முடியாத ஒரு உத்தேசக் கொள்கையாகவே படுகின்றது.

உண்மையில் அது வெறும் உத்தேசமான ஒரு கொள்கை அன்று. அது ஒருவர் தானே அனுபவித்துப் பார்க்கக்கூடிய உண்மையாகும். எமது விதி எமது பண்புகளினாலேயே உருவாக்கப்படுகிறது என்பது ஒரு சாதாரண உண்மை அனுபவம் ஆகும்.

அந்தப் பண்புகள் எமது கடந்தகால எண்ணங்களினால் உருவானவை ஆகும். அந்த எண்ணங்களே செயல்களாக மாறுகின்றன. கொடிய எண்ணங்களை எண் னும் ஒருவன் வழை மயாக கொடிய செயல்களையே செய்கின்றான். அதனால் அவனை மற்றவர்கள் பயத்தோடும் வெறுப்போடும் பார்க்கின்றனர். மேலும் அதன் விளைவாக அவனே கொடுமை களுக்கு ஆளாகின்றான். சாதாரண நாளாந்த அனுபவங்களில் இருந்து நாம் இம்முடிவுக்கே வரவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். ஆனால் இந்த விடயங்களைப் பொறுத்த வரையில் சாதாரண நாளாந்த அனுபவங்களைக் கொண்டு இறுதி முடிவுக்கு வர முடியாது. ஆனால் ஞானவழியில் முன்னேறும் ஒருவன் அது ஒரு வெறும் சாத்தியமற்ற விடயம் அன்று என்பதையும் அது ஒரு பிழையற்ற பூரண விதி என்பதையும் உணர்வான். இதனை மேல்வரும் பாடல் விளக்கும்.

"எதனால் கொலைகாரனின் ஆயுதம்
அவனையே கொல்கிறதோ அந்த
நியாயமற்ற நீதி தனது சொந்தப்
பாதுகாவல்தை இழந்துவிடுகிறது"

3.7 மூழ்மான அனுபவ உண்மை

செயலும் அதன் பிரதிச்செயலும் சமமானவையும் எதிரானவையும் என்ற இயந்திர இயல் பற்றிய நியூட்டனின் புகழ்பெற்ற விதி என்றும் உள்ளது. உலக வாழ்க்கை சுடப்பொருட்களின் உலகைக்காட்டிலும் குறைவான ஒருமைத்தன்மை உள்ளது அன்று. எல்லா வாழ்க்கையும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்ட ஒரு பெரிய முழுமையானதாகவே இருக்கிறது. அந்த முழுமையில் எந்த ஒரு எண்ணமோ எந்த ஒரு செயலோ ஓர் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்துமாயின் அச்செயல் தவிர்க்க முடியாதவாறு சமனானதும் எதிரானதுமான ஒரு பிரதிச்செயலைக் கொண்டுவரும். இது கீழைத்தேசத் தத்துவத்திலுள்ள ஒரு விவேகமான உத்தேசக் கருத்து

அன்று என்பதையும், இது ஓர் அழமான உண்மை என்பதையும் திரும்பவும் அழுத்திக்கூறுகிறேன். ஏனைய இயற்கை விதிகளை மீறினால் என்ன விளையுமோ அதுபோல இவ்விதியை மீறுபவரும் தமது சொந்த அழிவையே தேடிக்கொள்வார். இந்த இந்து தத்துவ உண்மையைக் கிறிஸ்து மதத்தில் "வான் எடுத்தவன் அதே வாளாலேயே தன்னை அழித்துக் கொள்வான்" என்ற வாசகத்தில் இருப்பதைக் காணலாம்.

3.8 ஆண்மைக்குக்குத்தடை

செயல் தவிர்க்க முடியாதது எனின் அது பந்தத்துக்கு ஒரு மூல காரணமாக அமைந்துவிடும். எனவே செயல் ஆண்மாவைப் பந்திக்கும். அந்தப் பந்தம் நல்லதாய் இருந்தால் என்ன; கெட்டதாய் இருந்தாலென்ன ஆண்மாவின் உயர்நிலையை அடைவதற்கு ஒரு தடையாகிவிடும்.

3.9 பந்திக்கும் தன்மையைநீக்குவது

விதிக்கப்பட்ட கிரியைகளைத் தவறாது நிறைவேற்றுவதே கர்மயோகிகளால் பிரேரிக்கப்படும் முறையாகும். இந்து வழமைகளின்படி பிராமணர்களின் வாழ்க்கை அக்கிரியைகளினாலேயே நிறைந்துள்ளது. அவர்கள் அவற்றைச் சுற்றும் விலகாத முறையில் மேற்கொள்ளுகின்றனர். அதேவேளை ஒரு யோகி இதே செயல்களை பலனின் ஆசை எதுவுமின்றி நிறைவேற்ற வேண்டி உள்ளது. ஆனால் மத நூல்கள் ஆசையுடன் கூடிய செயல்களின் பலன்களாக உலகசெல்வங்களையும் வானுலக இன்பங்களையும் பெறலாம் என்கின்றன. கர்மயோகி பலன்களில் ஆசை இன்றிச் செயலாற்றித் தவிர்க்கமுடியாதுள்ள செயல்களைச் செய்து அவற்றின் பந்திக்கும் பண்பை இல்லாமல் ஆக்கிவிடுகின்றான். பந்திக்கும் ஆற்றல் செயலில் இல்லை என்பதையும், செயலை ஆசையோடு செய்வதால் வரும் பலனில் இருந்தே பந்தம் வருகின்றது என்பதையும் அவன் சரியாக உணர்ந்து அறிகின்றான். எனவே செயல்களில் இருந்து வரும் பலன்களில் ஆசையை நீக்குவதன் மூலம் செயல்களிலுள்ள குற்றம் என்னும் பந்திக்கும் தன்மையைநீக்கமுடியும்.

3.10 சாங்கியத்தின் பற்றின்மை

"வேள்வியில் எஞ்சியுள்ளதை உண்போர் எல்லா விதமான பாபங்களில் இருந்தும் விடுபடுகின்றார்கள்

என்றும் தமக்காக மட்டுமே உணவைச் சமைப்பவர்கள் பாபத்தையே உண்ணுகிறார்கள்" என்றும் கிதை கூறுகின்றது.

கிதையிலுள்ள இக் கொள்கையைச் சாங்கியத்தின் பற்றின்மைபோல வார்த்தைக்கு வார்த்தை புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது. அவ்வாறு புரிந்து கொண்டால் அக் கொள்கை தோல்வியிலேயே முடியும். அவ்வாறு புரியும்போது செயல்திறன் மிகக் வாழ்வுக்குப் பதிலாக அர்த்தமற்ற பழைய கிரியைகளைச் செய்வதிலும் வாழ்வுக்குப் பொருந்தாத செயல்களை நிறைவேற்றுவதிலும் முடியும். அவர்களுக்குச் செயல் தவிர்க்க முடியாத கேடாகவே இருக்கும். அவர்கள் ஆசையைத் தவிர்ப்பதற்காக வழமையான கிரியைகளுக்குள் இறங்கி ஒரு பாலை வளத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு அதில் அமைதிகாண முயல்பவராவர். தூய சாங்கியத்தைப் பின்பற்றுபவர் போல அவர்களுக்கும் இந்த செழிப்பான அதிசய வாழ்க்கை ஒரு பெரிய தவறைக் காட்டிலும் சிறந்ததாக இருக்க முடியாது. அந்த வாழ்வு இல்லாது இருந்தாலே நன்றாக இருக்கும் என அவர்கள் நினைப்பார்.

3.11 மனமும் புத்தியும்

செயல் பற்றிய இந்த இழிவான நோக்கு எந்தவகையிலும் கிருஷ்ணபகவான் வழங்கும் நோக்காக இருக்க முடியாது. அவருக்குச் செயல் கர்மயோகிகளைப் போலவே ஒரு தியாகம் ஆகும். ஆனால் அது பிராமணருடைய வழமையான கிரியைகளில் இருந்தும் முற்றும் வேறுபட்டது. கீழான மனம் அல்லது புலன்வழிச் செல்லும் மனம் உயர் மனத்துக்காகத் தியாகம் செய்யப்பட வேண்டும். பின் உயர்மனம் புத்தியோடு இணைக்கப்படவேண்டும். இந்த விடயத்தைச் சென்ற இரண்டாவது அத்தியாயத்திலே பார்த்தோம்.

3.12 மனமும் ஆண்மாவும்

உயர் மனத்தைப் புத்தியோடு இணைக்கும் உண்மையான செயல்முறையை எங்கு நம் நிறைவேற்றுவது என்பது பற்றி இப்பொழுது சில வார்த்தைகளைக் கூறவேண்டி உள்ளது. உயர்மனமான அர்ச்சனங்குக்கும் கீழ் மனமான திருதிராட்டினங்குக்கும் இடையே இரண்டாவது தேரோட்டியான சஞ்சயன் மனச்சாட்சியின் குரலாக என்றுமுள்ள விழுமியங்களின்

முக்கியத்துவதைக் கூறுவதை ஆரம்ப முகவுரையில் பார்த்தோம். புத்தியைப் போலவே தெய்விக் ஞானம் மனித அகங்காரத்துக்கும் உயர்வாழ்வாகிய ஆக்மாவுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்தும் அம்சமாகச் செயலாற்றுகிறது. அதுபோலச் சஞ்சயன் கீழ் மட்டத்தில் சாதாரணமனிதனுக்கும் உண்மையான ஆன்மாவுக்கும் இடையே ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்துபவனாகக் காணப்படுகின்றான். மனதைப் புத்தியோடு இணைப்பதன் மூலம் மனம் தானே தன்னைக் கடந்த நிலையை எய்துகிறது. சஞ்சயனின் குரல் கீழ் மனம் உடையவனை அவனது சொந்த ஆன்மாவோடு இணையுமாறு உயர்த்துகின்றது.

3.13 கீழ்மனமும் உயர்மனமும்

செயலைக் கடமையாக முன்னேற்றுவதை மிக உயர்வானதாக அழுத்திக் கூறுவதற்கான காரணம் மனதை ஆன்மா அளவுக்கு உயர்த்துவதற்கே ஆகும். ஒருவன் தன்னை அழித்துக்கொள்வதன் மூலம் கீழ்மனதை அழிக்க முடியாது. ஏல்லாச் சமயங்களிலும் உயர் ஆன்மாவின் குரலுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அக்குரலின் படி பயிற்சி செய்வதன் மூலம் அக் கீழ் மனதை உயர் மனதோடு இணைக்க வேண்டும். "சரியான செயலையே" நிறைவேற்ற வேண்டும். அந்த ஆன்மாவின் குரலினது கட்டளைக்கு இணங்க வாழ்வதே செயலின் சரியான தன்மையைச் சோதிப்பதற்கான வழியாகும். அதனை விடுத்துப் புறத்தே உள்ள மத நூல்களின் படி வாழ்வதைச் செயலின் சரியான தன்மையைச் சோதிக்கப் பயன்படுத்தக் கூடாது. சீடன் எப்போதும் அந்த குரலையே செவிமடுக்க வேண்டும். அக்குரலைக் கேட்ட பின் அதற்கு இணங்கச் செயல்படவேண்டும். அவ்வழியைப் பின்பற்றினால் அதுவே கீழ் மனதினது ஆசைகளைப் பற்றும் தன்மையைத்தூய்மைப்படுத்தும். அப்படித் தூய்மையானால் கீழ்மனம் உயர்மனத்தோடு இணைக்கப்படும். புத்தியோடு மனதை ஒன்றிணைக்கும் கட்டத்துக்குமுன் கீழ்மனதை உயர் மனத்தோடு இணைக்கும் வேலை நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அப்பொழுது மஹாயான பெளத்தர்கள் கூறும் தியான பரமித்தாநிலை சாத்தியமாகும்.

3.14 ஒரு பெரும் தியாகச் சக்கரம்

செயல் பற்றிய நடைமுறை முக்கியத்துவத்தைக் கண்டு கொண்டபின், அச்செயலினது ஒழுக்க

முக்கியத்துவத்தையும் பிரபஞ்ச முக்கியத்துவத்தையும் கிருஷ்ண பரமாத்மா எடுத்துக் கூறுகின்றார். ஒரு சில வார்த்தைகளைக் கொண்டு மிக விரைவாகவே அவர் இப் பிரபஞ்சத்தை உருவாக்கியுள்ள மாபெரும் தியாகச் சக்கரத்தையும் அந்தத் தியாகச் செயல் பிரபஞ்சத்தில் எப்படி வேறுந்றி உள்ளது என்பதையும் வருணித்து விடுகின்றார். அது உயர் புருஷங்களின் இரத்த ஓட்டம் தியாகத்தில் உதித்து இப்பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் எல்லாத் திசைகளிலும் பாய்கிறது. ஆனால் அப்பேண்பதகு வாழ்க்கைக்காக உலகங்கள் அழிவையே சந்திக்கும். எல்லோரது நன்மைக்காகவும் அதிஉயர் புருஷன் செயலில் தன்னையே செலுத்துகிறார். பிரபஞ்சத்தின் அமைப்பு முறை சலிப்பின்றிச் செயல்படுவதுபோல இந்த மாபெரும் தியாகச் சக்கரம் சூழன்று சூழன்று எல்லா உயிரினங்களிலும் பரவுகின்றது. அதனால் எவரும் மற்றவர்களைவிடத் தான் சதந்திரன் என்று உரிமைகோர முடியாது. உலக அறிவு இன்று எமக்கு இலகுவாக வந்து சேர்ந்து இருக்கின்றது. அதற்காக எண்ணற்ற கடந்த காலச் சிந்தனையாளர்களுக்கும் கண்டு பிடிப்பாளர்களுக்கும் நாம் கடமைப் பட்டுள்ளோம். நாம் அக்காலங்களில் இன்று எமக்கே பெயர் தெரியாத, எமக்காகப் பணியாற்றி வைத்துள்ள அவர்களின் சேவைகளைக் கொண்டே நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். பல காலங்களுக்கு முன் அவர்களால் உருவாக்கிய கருத்துக்கள் இன்றி இன்று எம்மால் ஒரு துளி கூட சிந்திக்க முடியாது. அவர்களின் துன்பம் மிகுந்த போராட்டங்களின் விளைவாகவே இன்று நாம் காணபவற்றை எமது கண்களால் பார்க்கக்கூடியதாய் உள்ளது. யார் யார் எவற்றையெல்லாம் அப்படிச் செய்து வைத்துவிட்டுப் போனார்கள் என்ற பதிவுகள் கூட எம்மிடமில்லை. ஆனால் கர்மம் என்ற புத்தகத்தின் அழிக்கமுடியாத எழுத்துக்களால் அவர்களுக்கான எமது கடப்பாடு பொறித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுக்காக நாம் மீண்டும் செயலையே செய்துவைக்க வேண்டும் என்று அக்கடப்பாடு உரிமை கோருகின்றது. இமைய மலையின் குகையிலுள்ள யோகிகூடச் செயலாற்றாமல் விடும் சதந்திரம் உடையவன்ல்லன். ஆனால் அந்தயோகி அவற்றை எல்லாம் புறக்கணிக்கக்கூடும். இடைவிடாது சூழலுகின்ற அம் மாபெரும் தியாகச் சக்கரத்தைப் பின்பற்றாத உலகில் உள்ள ஒருவனா புலனின்பங்களில் களித்துப் பாபவாழ்க்கை வாழுகின்ற அரச்சனன்?

நொடரும்...

சாகு முன் செத்துவிடு

இது 'எங்கள் ஆசான் அருள் மொழிகளில்' உள்ள ஓர் அருள்மொழி. இம் மொழியுடன் தொடர்புடைய இன்னும் சில அருள் மொழிகளும் இத்திருநூலில் உள்ளன. அவை மேல்வருவன:

'மரணம் வரப்பிரசாதம்'

'நான் செத்தால் நீநல்லாயிருப்பாய்'

'மனிதன் மரணத்துக்கு அப்பாற்படவன்

'நீ ஒருநாளும் சாகமாட்டாய்'

'உன்னைத் தற்காலை செய்

'நித்திய வாழ்வைப் பெறுவாய்'

செத்தாறைப் போலத்தீரி.

இவற்றையும் இணைத்து சாகுமுன் செத்துவிடும் சாதனையை விளங்க முயல்வது இக்கட்டுரை.

மரணம் வரப்பிரசாதம்

மரணம் வரப்பிரசாதம் என்பதை விளங்குமுகமாக பகவான் ரமணருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்ட சம்பவத்தை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தல் தக்கது. பகவான், வேங்கடராமன் என்னும் பெயருடைய இளைஞாக அப்பொழுது இருந்தார். அவர் வீட்டில் இருக்கும் பொழுது திடீரென மரணபயம் ஏற்பட்டது. அவரது உடல் இறந்து கொண்டிருப்பதான் அச்சம் மேலிட்டது. சாவத் தழுவிக் கொள்வதை விட அவருக்கு வேறுவழி தோன்றவில்லை. அவரது உடல் தரையிற் கிடந்தது. உள்ளங்கால் முதல் உச்சிவரை விறைத்து வருவதை அவர் உணர்ந்தார். இனி என்ன? வேங்கடராமன் என்னும் இளைஞன் வாழ்வு முடிந்தது. இனி இந்த உடலைக் கொண்டு எரித்து விடுவார்கள். திடீரென அவரது உள்ளுணர்வு சொல்லிற்று. அது சரி; இறப்பது உடல்தானே; இதனை உணர்ந்து கொண்டு அச்சமற்ற ஒரு பொருள் இருக்கிறதே. அது இறக்கவில்லையே. அது சலனமற்றுச் சோதிமயமாய் ஓளிர்கிறதே. இந்த உணர்வு எழுந்து விழிப்புற்றதும் உடலும் அசையத் தொடங்கியது. அவர் எழுந்து முன்னர்போல் உண்டு உடுத்து உறங்கி பாடசாலை சென்று வந்தார். தான் சலனமற்ற சோதி வடிவான மெய்ப்பொருள் என்ற மெய்யனர்வு அவரை ஒரு போதும் விட்டகன்றதில்லை. இது இவருக்கு அந்தரங்கமாக ஏற்பட்ட ஓர் அனுபவம். விட்டகுறை தொட்டகுறையாக இவருக்கு இந்த ஆன்ம விழிப்பு ஏற்பட்டது. இந்த விழிப்புடன் இருந்தபோதான் ஒரு நாள் அவரது வீட்டுக்கு வந்த உறவினர் வாயிலிருந்து

'அருணாசலம்' என்ற சொற்பதத்தைக் கேட்க நேரிட்டது. தாம் அகத்தே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் சோதி (அருணம்) மயமான சலனமற்றிருக்கும் மெய்யனர்வினைச் சொல்லுதற்குரிய மந்திரச் சொல்லாக அவருக்குப் பளிச்சிட்டது. இவ்வாறாக அருணாசலமாக இருக்கும் மெய்யனர்வின் உதயத்திற்கு அவரது மரண நாடகம் சாதகமாயிற்று. இத்தகைய மரணத்தை வரப்பிரசாதம் என்பதில் தவறேது. பகவான் ரமணர் பின்னர் தமது வாய்மொழியாகவே சொல்லிவைத்த இந்த மரண நாடக அனுபவம் போன்றதொன்றைச் சுவாமிகள் சொல்லி வைக்கவில்லை. ஆயினும் அவரும் மாற்றிப் பிறந்தவரே. அவர் செத்துச் சுவாமியாகப் பிறந்தவர் என்பதற்கு அவரது குருவான செல்லப்பர் வாக்கே சான்று. அவரைச் சில நாட்களாகத் தேரடியிற் காணாத உறவினர் செல்லப்பரிடம் சென்று விசாரித்தபோது செல்லப்பர் இதனைச் சொன்னார்: 'அவன் செத்துவிட்டான்'. செல்லப்பரின் வாக்குக்கும் மறுவாக்குண்டோ? உறவினர் யோகநாதனின் கருமாதிகளை முடித்திருந்தனர். அவர்கள் யோகநாதனின் நடமாட்டத்தை மீண்டும் தேரடியிற் கண்டு செல்லப்பரிடம் முறையிட்டபோதும் செல்லப்பர் சொன்னார்: ' "நாங்கள் பொய் சொல்லவில்லை. அவன் செத்துவிட்டான்" யோகநாதன் செத்து யோகசவாமி மலர்ந்தார் என்பதே தாத்பரியம்.

நான் செத்தால் நீநல்லாயிருப்பாய்

சாதல் என்பது என்ன? சுட்டிறந்து நிற்றலே சாதல். பெயரும் குணமும் பினிப்புறும் உடல், உடலோடுவந்த தந்தை, தாய், மைந்தர், தமர், தாரம் என்னும் பிரியாப்பிரியங்களான பந்தம், பொன், பொருள், பட்டம், பதவி, சீர், சிறப்பு என்னும் பாங்கள், கல்வி, கொள்கை, கோட்பாடு, நன்றுதீதென்னும் வித்துவுச்சேட்டைகள் இவையெல்லாம் உருவாக்கிய நான் எனது என்னும் செருக்கு செத்தொழிதலே சாதல். ஞானதாகத்துடன் வாழ் வோருக்கு - ஞானமடையவேன்டும் என்ற ஒரே நாட்டத்தைச் சுக்கானாகப் பிடித்துக்கொண்டு வாழ்க்கையாகிய ஒடுத்தைச் செலுத்துவோருக்குச் சாதல் இத்தகையதோர் "எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலமாகவே" தோன்றும். இந்த நலத்துடன் அவரது படகு திருவடித் துறையைச் சேர்கிறது. எனவே 'நான்' எனும் தற்கூட்டு அதனைச் சுற்றிய சுற்றத் தொடர்புகள்

அனைத்துடனும் அடியோடு செத்தொழிதலே சாதல். இந்தச்சாதலின் போது - தத்துவம் யாவும் வெந்துபோம் பொழுது - தானான் தன்மை வந்து தலையெடுக்கும்.

தத்துவம் சூறாறும் வெந்துவிடு மாகில் தானான் தன்மை வந்து தலையெடுக்குமாகில்

(நற்சிந்தனை பல்லிப்பாட்டு)

இவ்வாறு தானான் தன்மை தலையெடுக்கும் போதும் ஒருவர் நலமாயிருக்கிறார். இந்த நலமே உண்மையான நலம். இத்தகைய நலத்தோடிருப்பதையே சவாமிகள் 'நீ நல்லாயிருப்பாய்' எனக்கூறுகிறார்.

மனிதன் மரணத்துக்கு அப்பாற்பட்டவன்

சவாமிகள் சொல்லும் இம்மனிதன் உண்மை மனிதன். ஓ! மனிதனே நீ உண்மைப்பொருள் எனச் சவாமிகள் கூவுகின்றார். இவ்வண்மை மனிதனைக் 'கேடற்றவன்' எனச் சவாமிகள் கூறினார். கேடற்றவனை மரணம் எவ்வாறு கெடுத்தல் இயலும்? அவனை மரணம் தீண்டாது. பாம்பு செட்டையைக் கழற்றிவிட்டு வாழ்வது போல அவன் உதவாத உடற்சட்டையைக் கழற்றி ஏற்றுத்துவிட்டு வாழ்வான். அவன் என்றும் உள்ளவன். இவ்வருள் மொழியைச் செல்லத்துரை சவாமிகளுக்குக் கூறிய சவாமிகள், இதனை இதயத் திருத்துவதற்கு வாய்ப்பாக இன்னும் ஓர் அருள்மொழியையும் கூறினார். அது "நாம் என்றுமூன்னோம்" என்பது. "இதனை ஒரு துண்டில் எழுதிச் சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு தீரி" எனச் சுவாமிகள் அவருக்குக் கூறியது உடற்சட்டைக்குள் இருக்கும் இதயக் குகையில் வைத்துப் பேணுவதற்குரிய ஓர் அருட் பிரசாதம் என்பதை உணர்த்துமுகமாகப் போலும்.

நீ ஒருநாளும் சாகமாட்டாம்

இவ்வருள்மொழியைச் சவாமிகள் ஒரு புதுவருடப் பிறப்பு நாளன்று சொன்னார். அன்று சவாமிகளிடம் கைவிசேடம் பெறும் என்னத்துடன் சென்றிருந்த அன்பருக்கு "நீ ஒரு நாளும் சாகமாட்டாய்" என்ற இவ்வருள்வாக்கையே கைவிசேசமாக அளித்தார். சவாமிகள் சொன்ன 'நீ' ஒரு நாளும் சாகாத நீ. அது (தத்துவம் அளி) உபநிடதம் சொல்லும் சத்தியவஸ்து. அது ஒரு நாளும் சாவதில்லை. மேற்சொன்ன அருள்மொழிகள் மனிதன் அழியாமெய்ப்பொருளாகிய ஆக்மன்; அவன் நித்தியன். அவன் சாவா முவாச் சிங்கம் என்பதையே அடுத்தடுத்து அழுத்தி அழுத்தி உரைக்கின்றன. மேலும் மரணத்துக்கு அப்பாற்பட்ட மனிதனை மரணப் பிராந்தியில் மயக்கி வைப்பது நான்

என்னும் ஆணவும் என்பதையும், அது மனிதனை அனுவாய்ச் சிறுமையறச் செய்து, அற்ப ஆயுள் உள்ளவனாகவும், அஞ்சி அஞ்சிச் சாபவனாகவும் ஆக்கிவிட்டது. இந்த மரணப் பிராந்தியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு வழி இம்மயக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஆணவவல்லரக்கனை அழித்தொழிப்பதே. இதனை உணர்த்து முகமாகவே சுவாமிகள் "சாகமுன் செத்துவிடு" என்ற அருள் மொழியைக் கூறினர். இதனை எப்பாடுபட்டாயினும் செய்து விடுதல் வேண்டும் என்பதற்காகவே "உன்னைத் தற்கொலை செய் நித்திய வாழ்வைப் பெறுவாய்" என்று அருளினார்.

சாகமுன் செத்துவிடு உன்னைத் தற்கொலைசெய் நித்தியவாழ்வைப் பெறுவாய்

சாகமுன் செத்துவிடும் சாதனைக்கு அநுசரணையாகவே சவங்கள் எரிக்கப்படும் மயானத்திற்குச் சென்று சிலர் சாதனை செய்கின்றனர். பாம்பன் சுவாமிகள் ஒரு மண்டல காலம் இவ்வாறு சாதனை செய்தனர். திபேத்திய குருமார் தம் சிடரைச் சவம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் குகையில் சவத்தின் அருகேயிருந்து தியானம் பயிலச் சொல்வார்களாம். ரமணமகரி விகாரி குக்கு இயல்பாக எழுந்த மரணபாவனையும் இதற்கானதோர் நேரியவழியே. சுவாமிகளது வழியும் குறித்த படிமுறை வரையும் இப்பாவனையை ஊக்குவிப்பதாகவே உள்ளது. இப்பாவனை மேற்போக்கானதாயின் அது மனத்தின் ஏமாற்றுவித்தையாக அமைந்துவிடும். ஒரு ஜெர்மானிய நடிகள் மேடையில் மரணக் காட்சியைத் தத்துப்பமாக நடித்த வேளையில் உண்மையாக வெர்மணித்துவிட்டார் என்பர். இத்தகைய பாவனை, நடிகள் என்ற முறையிற் கூடத் தவறானது. தன்னை மறவாத பாவனையே தகுந்தது. உண்மையில் தன்னை அறிவுதற்காகவே மரண பாவனை செய்யப்படுகின்றது. இத்தகைய அதீத மரணபாவனை அத்துணை இலகுவானதன்று. ஆனால் இயல்பாக வருவது.

ரமணருக்கு இளைஞராயிருந்தபோது ஏற்பட்ட அந்த அதீதபாவனை அவர்பகவானாகக் கிரிவலம் வந்த ஒரு சமயம் இரண்டாவது முறையாகவும் ஏற்பட்டது. இம்முறை அவரோடு கிரிவலத்தில் வந்த அன்பாளர் ஒருவரும் அருகேயிருந்தனர். பகவானது நாசிவழியாக முச்சவரவில்லை. அவரது உடல் குளிர்ந்து நீலம் பாலித்து வந்தது. அன்பாளர் பயத்தினால் அழுது கொண்டிருந்தார். இவ்வாறானதொரு நிலை வாய்ப்பது எத்துணை அரிது என்பதை உய்த்துணர்தல் இலகு. விட்டகுறை தொட்டகுறையாகவோ, விடாழுயற் சியினாலோ, இயல்பாகவோ சிரமப்பட்டோ

அகந்தையை வெல்லும் பாவனையில் குறிப்பிட்ட தூரம் வரை முன்னேறலாம். அப்பால் திருவருளோ, அருள்மேனி தாங்கிவரும் குருவடிவாலே தான் அகந்தையை அடியோடழித்தல் இயலும், பகவான் ரமணர் அருணாசல சிவமே தமக்கு இந்தப் பெரும் பேற்றைத் தந்ததாக அருணாசல அட்சரமண மாலையில் பலவிடத்தும் பாடியிருக்கிறார்.

"அருணாசலமீன அகமேநினைபவர்
அகத்தைவேற்றுப்பாய் அருணாசலா"

என்று முதற் பாடவிலேயே அகந்தையை வேறுத்த கதையை நினைவு கூறுகிறார். அடியரின் அகந்தையைக் கொல்வதற்கு விருதுகட்டி நிற்பவர் அருணாசலசிவம் என்பதைக்

"கொடியிட்டு அடியரைக் கொல்லுனைக் கட்டிக்
கொண்டிடங்கள் வாழ்வேன் அருணாசலா",

என்றும் குறிபார்த்து அருள் அஸ்திரம் விட்டு ஆணவத்தை அழித்ததை

"ஸ்தியம் வைத்து அருள் அஸ்திரம் விட்டு என்னைப்
பட்சித்தாய் பிராணனோடு அருணாசலா"

என்றும் தமது இல்லம் புகுந்து அருள் வாழ்வை அளித்த அன்றே தேகமே மெய் என்றெண்ணி வாழும் வாழ் விழுந்ததை

"வாவென்று அகம் புக்கு உன் வாழ்வு அருள் அன்றே
என்வாழ்விழுந்தேன் அருள் அருணாசலா"

என்றும் பாடுகிறார்.

எங்கள் சவாமிகள் அகந்தையை 'நீளகந்தை' எனக் குறிப்பிடுவார். மனத்தைக் கொன்று அகப்பற்று, புறப்பற்று அனைத்தையும் துறந்து தன்னையறியத்

தலைப்படும் தருணத்திலும் அகந்தை தலையெடுத்து நீ தன்னையறிந்து தலைவனாகிறாய். "நீயே பிரமம்" எனக் கூறிக் கோசிக்கும். இந்திலையில் இறைவனின், சூலப்படையே அகந்தையைக் கொல்லும்.

"நையும் மனிதனின் நானெனும் அகந்தையைக் கொப்பும் சூலப் படையுடையான்"

எனச் சவாமிகள் பாடுவார். நீளகந்தையை அழிக்க

"வழியார் சூலம் வலக்கரம் ஏந்தி

இடி யார் பேரொலி எங்கும் ஆர்ப்ப

அழியார் காண அன்று ஆழிய கூத்தை

அடியோாச் காண ஆசை கொள்வோமே

ஓதுக ஆதுநாம் ஒம் தத்சத்தும்"

என்பது அவரது மந்திரம். அவருக்கு இறைவனே குருவாக வந்து ஆணவத்தை அழித்தார். இதனை

"ஆணவத்தை நீக்கிவிட்டான் எங்கள் குருநாதன்"

எனச் சவாமிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆகவே நான் எனும் ஆணவம் செத்தொழிந்த இடத்து எனது உடல், உள்ளம், உள்ளத்தில் தோன்றும் எண்ணற்ற எண்ணங்கள், உயிர் என்கின்ற அகப்பற்ற ருக்கள் தந்தை, தாய், மைந்தர், தமர், தாரம் என்னும் பிரியாப் பிரியங்கள், சீர் சிறப்பு, மண், பெண், பொன், புகழ், சனமருள், சாத்திரமருள் என்கின்ற புறப்பற்றுக்கள் எல்லாம் தாமாக இறந்தொழியும். இந்திலையில் அறுகயிறு ஊசல் போல உண்மையான தான் தலையெடுத்துத் தன் தலைவனின் அடிநிழலில் ஆறுதலாய் அமர்ந்து இருந்தபடியே இருக்கும். இந்த இருந்தபடி இருத்தலே பெருவாழ்வு. இப்பெரு வாழ்வைத் தருமாறு திருவருளையும் குருவருளையும் இறைஞ்சி நிற்போம்.

வாழும்போதே சாதல்

மனித வாழ்க்கை மிருகங்களைப் போல உடலாவில் நிற்பதில்லை. மனிதனிடம் மனதால் வாழுகின்ற ஓர் உள் வாழ்க்கையும் உண்டு. ஆனால் இவை இரண்டும் தனித்தனியானவை அல்ல. மரணத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவையிரண்டையும் ஓரளாவில் ஆவது வேறுபடுத்தி அறிவது அவசியம் ஆகும். நோய், வயது முதிர்ச்சி, கொலை, விபத்து முதலானவை உடல் ரீதியான மரணம் ஏற்படக் காரணமாகும். உடலால் அனுபவிக்கக்கூடியவற்றை அனுபவிக்கலாம் என்ற ஆசை நோயையும், வயது முதிர்ச்சியையும் விரைவிலேயே கொண்டு வந்து மரணத்துக்குக் காரணமாகலாம். எவ்வாறெனினும் உடல் ரீதியான மரணம் என்றோ ஒரு நாள் சம்பவித்தே ஆகும். உள் வாழ்க்கை மற்றவர்களிலும், மற்றைய பொருள்களிலும், எண்ணாங்களிலும், நம்பிக்கைகளிலும் தங்கி இருக்கும்படி செய்கின்றது. அதனால் பல விதமான உறவுகளும், நான் எனது என்ற அகப்பற்றுக்களும் உண்டாகின்றன. இப்பற்றுக்களினால் பலவிதமான பயங்களும், ஏக்கங்களும், பொறாமை, கோபம் முதலியனவும் வந்து சேர்கின்றன. பற்றே எல்லாத் துன்பாங்களுக்கும் மூல காரணம். அப்பற்றை விட்டுத் தனித்து நிற்க வேண்டுமாயின் உடலோடு வாழும் போதே பற்றோடு கூடிய உள் வாழ்வை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்த மரணம் துன்பங்களற்ற முற்றும் புதிய பரிமாணமுள்ள ஓர் ஓப்பற்ற உண்ணத் வாழ்வைத்தரும்.

நான் கெட்டவா பாடி

"நான் கெட்டவா பாடி" என்ற தொடர் திருவாசகத்தில் "தெள்ளேணம்" என்ற பகுதியில் வருகிறது. திருவாசகம் பள்ளிரு திருமுறைகளுள் எட்டாந் திருமுறையாக அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. அது சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த ஒரு நூலாகும்.

"நான் கெடுதல்" என்ற விடயம் சைவ சமயத்துக்கு மட்டுமன்றி உலகில் உள்ள எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு விடயமாகும். உலகில் கடவுளை ஏற்றுக் கொள்கின்ற சமயங்களும் அதனை நிராகரிக்கின்ற சமயங்களும் உண்டு. சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலாயின் கடவுளை ஏற்றுக் கொள்கின்ற சயமங்களாகும். சமணம், பெளத்தம் முதலானவை கடவுளை நிராகரிக்கும் சமயங்களாகும். ஒஷோ, வேதாத்திரி முதலான சில அண்மைக்கால ஞானிகள் கடவுளை ஏற்றுக்கொள்வர். கிருஷ்ண மூர்த்தி, எக்காட்டோலே முதலான அண்மைக்கால ஞானிகள் மரபுரீதியான கடவுளைத் தமது கருத்துக்களில் இணைத்துக்கொள்வதில்லை. ஆனால் எல்லாவிதமான உலகச் சமயங்களும் "நான் கெடுதல்" என்ற ஒரு விடயத்தில் ஒற்றுமையாக இருக்கின்றன. எனவே இந்த வகையில் ஆண்மிகத்தைப் பொறுத்த வரையில் "நான் கெடுதல்" என்ற விடயமே முக்கியமான மையப்பொருள் என்பது உறுதி ஆகின்றது.

"நான் கெடுதல்" என்ற விடயத்தை மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் விளக்குகின்ற பாங்கை அந்நாலில் பல இடங்களில் காணலாம். அவற்றுக்குச் சான்றாக இங்கே சில தொரணங்களைக் காட்டலாம்.

"ஆர்த்த பிறவித்துயர்கூட" - திருவெம்பாவை : 12

"தொல்லை விளைகூட" - திருவந்தியா : 12

"ஈண்மிய மாயா திருள்கூட" - திருப்பாள்மிழப்பதீகம் : 6

"மருளூம் கூட" - பண்டாயநான்மறை : 3

இவைபோன்ற பல தொடர்களைத் திருவாசகத்தில் காணலாம். "நான்" என்பதற்குப் பதிலாக இங்கே கெடுகின்ற விடயங்கள் சில கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. அவையாவன: பிறவித்துயர், வினை, மாயாஇருள், மருள் என்பனவாகும். இவற்றில் இருந்தும் நாம் உணரக்கூடிய முக்கியமான ஒரு விடயம் இருக்கின்றது. அதாவது "நான்" என்ற கட்டுமானத்தையும் அதன் உள்ளடக்கத்தையும் உருவாக்கியுள்ளவே அவர் குறிப்பிடும் பிறவித்துயர், வினை, மாயாஇருள், மருள்என்பனவாம். இவற்றைக் கெடவைப்பதே "நான்" என்பதைக்

கெடுப்பதாக அமையும். அல்லது "நான்" என்பதைக் கெடுத்தால் இவையும் கெட்டொழியும்.

இனி "நான் கெட்டவா பாடி" என்ற தொடர் வருகின்ற திருத்தெள்ளேணப் பாடலை அவதானிப் போம்.

"வான் கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண்கெழனும் தான் கெட்ட வின்ரீச் சவிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு ஊன் கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு உள்ளமும் போய் நான் கெட்ட வாபாதித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ?"

இப்பாடல் உள்ள "திருத்தெள்ளேணம்" என்ற தலையங்கத்தின் பொருள் மகளிர் விளையாடும் ஒருவகை விளையாட்டு என்பர். எனவே திருத்தெள்ளேணமும் நோன்பு நோற்றல், அம்மானை ஆடுதல், சண்னமிடித் தல், தும்பி பற்றதல் முதலான மகளிர் விளையாட்டுக் களுள் ஒன்று எனக் கருதலாம். "தெள்ளேணம் கொட்டாமோ" என இருபது பாடல்களும் முடிவ தனால் "கொட்டுதல்" என்ற சொல்லில் இருந்து "தெள்ளேணம்" என்பது ஒருவகைப் பறையைக் குறிக்கலாம். எனவே "தெள்ளேணம் கொட்டுதல்" என்பது மகளிர் சிலர் கூடிச் சிறுபறை கொட்டிப் பாடும் விளையாட்டு எனலாம். அந்த வகையில் பாடக் கூடிய பாட்டாகத் திருத்தெள்ளேணத்தை மணிவாசகர் அமைத்துள்ளார்.

திருவாசக உள்ளக்கிடக்கையான அகத்தியர் சூத்திரம் திருத்தெள்ளேணத்தின் உட்கிடையான பொருள் "சிவனோடு அடைவு" என்கிறது. அதாவது சிவனுடன் இடையறாது நிற்றல் ஆகும். திருப்பெருந்துறைப் புராணம் திருத்தெள்ளேணம் "பொன்னார் மெய்யண்ணலரும் போத இன்பமே மிகுந்து தென்னா தென்னா எனவே தெள்ளேணம் கொட்டியதாம்" என்று கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து பாடலை மகளிர் சேர்ந்து பாடுவதும் பாட்டின் தாளத்திற்கேற்பப் பறை கொட்டுதலும் இதில் இடம்பெறும் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மேற்போந்தபாடலில் நான் கெடுதலுக்கு முன்னி சுழ் சு சியாக நான்கு விடயங்கள் கூறப்பெறுகின்றன. அவையாவன் : (1) ஊன் கெடுதல் (2) உயிர்கெடுதல் (3) உணர்வுகெடுதல் (4) உள்ளமும் போதல் என்பனவாம். இவை நான்கையும் சற்று விபரமாக நோக்கினால் "நான் கெடுதலை" மணிவாசகர் விளக்கம் பாங்கைத் தெளிவாக அறியமுடியும்.

ஊன் கெட்டுல்

நாம் எங்களையும் மற்றவர்களையும் அறிந்து கொள்ள எமது பெயர்களும் உருவங்களும் பயன்படுகின்றன. அந்த உருவமே ஊன் உடல் அல்லது பரு உடல் ஆகும். இதனை அன்னமய கோசம் என்ற கலைச் சொல்லினாலும் உணர்த்தப்படும். தேகம் என்பதும் இதனையே. பட்டினத்தார் "வினைப்போகமே தேகம் கண்டாய் என்பர். அந்த ஊன் உடலை வினைப் போகம் அனுபவிப்பதற்காக நாம் இறைவனிடம் இருந்து பெற்றுக்கொள்கிறோம். வினை அனுபவித்து முடிந்ததும் தேகம் அழிகிறது. அதனை மரணம் என்கிறோம். ஆனால் ஞானிகள் ஊனுடம்பையே கோவிலாக்கி அதில் இறைவனை இருத்தி ஊன் உடலைச் சிவ உடலாக மாற்றி வினையையும் கடந்து விடுகின்றார்கள். அவ்வாறு ஊனுடலைக் கெடுத்துச் சிவ உடலாக மாற்றும் செய்முறையையே மனிவாசகர் "ஊன் கெட்டு" என்ற தொடரினால் எமக்கு அறியத் தருகின்றார். அவ்வாறான தூய உடல் பெறுவது பற்றி ஞான நூல்கள் கூறுகின்றன. கீதையின் நான்காவது அத்தியாயத்தில் "இந்த உலகில் ஞானத்தைப் போலச் சுத்திகரிப்பது வேறேதுமில்லை" என்ற 38 ஆவது கலோகத்தில் இவ்விடயம் கூறப்பெற்றிருக்கின்றது. கோபிகிருஷ்ணா என்பவர் தனது குண்டவினி அனுபவம் பற்றித் தனது நூலில் இந்த மாற்றச் செய்முறையை விவரித்துள்ளார். ஜே. கிருஷ்ண முத்தியும் இந்த அனுபவத்தைத் தனது நாளேடுகளில் பதிந்து வைத்திருக்கிறார். எனவே உடலோடு வாழும்போது உடல் பிரக்ஞை இன்றி வாழுவதை மனிவாசகர் 'ஊன் கெட்டு' என்ற தொடரினால் குறிப்பிடுகின்றார்.

உயிர்கெட்டு

பசு என்ற நிலையில் ஆன்மா மலங்களினால் தளைப்பட்டிருக்கும். அதனைச் சீவன் என்ற வார்த்தையினாலும் உயிர் என்ற வார்த்தையினாலும் மட்டுமன்றி பிராணன் என்ற வார்த்தையினாலும் குறிக்கப்பெறும். உயிர் இருப்பதை மூச்சுப் போய் வருதலால் அறிகிறோம். மூச்ச நின்றால் உயிரில்லை, பிராணன் இல்லை என்பர். பிராண இயக்கம் இருக்கும் போது உயிர் புலன்களின் மூலமாக வெளியுலகை அனுபவிக்கின்றது. புலன்களைப் பற்றி மனிவாசகர் "மாற்றின்று என்னை மயக்கிடும்" என்று கூறுவார். பிராணன் ஒடுங்கினால் புலன்களும் ஒடுங்கிவிடும். யோகிகள் பிராணாயாமத்தைக் கொண்டு பிராணனையும் புலன்களையும் அடக்குவார். அருணகிரிநாத சவாமிகள் தனது "காவியுடுத்தும் தாழ்ச்சடைவைத்தும்..." எனத் தொடங்கும் சிதம்பரத்

திருப்புகழில் "சீவ ஒடுக்கம் பூத ஒடுக்கம் தேற உதிக்கும் பரநானம்" என்பார். சீவனாக உள்ள உயிர் தனக்கே உயிர் சீவசேட்டைகளைச் செய்த வண்ணம் இருக்கும். அந்தச் சேட்டைகளை அடக்கினால் பிராணனும் இயங்காது. உடலும் உணர்வில் இராது என்பதையே அருணகிரிநாத சவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றார். அதனை மனிவாசகர் "உயிர் கெட்டு" என்ற தொடரினால் விளக்குகின்றார்.

ஊனர்வுகெட்டு

ஊனர்வை அனுபவிப்பது மனம். மனமும் பிராணனும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டவை. மனம் புலன்கள் வாயிலாக உலக இன்ப துன்ப உணர்வுகளைப் பெறுகின்றது. மன இயக்கம் காலத்தோடும் தொடர்புபட்டது. எனவே மனம் காலத்துவத்துக்கு உட்பட்டது. இதனாலேதான் கற்பவர்கள் மனம் இறக்கக் கற்கவேண்டும் என்பர். பிராணனை நிறுத்தினால் மனமும் நிற்கும். மனத்தை நிறுத்தினால் பிராணனும் நிற்கும். மனத்தை நிறுத்துவது இலகுவான விடயமல்ல. தியான யோகம் பற்றிக் கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனுக்குக் கூறியபோது அர்ச்சனன் காற்றை அடக்குவது எவ்வாறு கடினமோ அவ்வாறே மனதை அடக்குவதும் கடினமல்லவா என்கிறான். அதற்குக் கிருஷ்ணன் பயிற் சி யினாலும், வைராக்கியத்தினாலும் அதனை நிறைவேற்றலாம் என்று பதில் உரைக்கின்றார். மனத்தை அதன் செய்பாடுகளில் இருந்தும் முற்றாக நிறுத்துவதனையே மனிவாசகர் "ஊனர்வு கெட்டு" என்ற தொடரினால் குறிப்பிடுகின்றார்.

உள்ளமும் போய்

மனமும் உள்ளமும் ஒன்று என்றே கருதினாலும் மனிவாசகர் அவற்றுக்கு இடையே ஒரு வேறு பாட்டைக் காட்டுகின்றார். மனம் உள்ளதல், நினைத்தல் என்ற செயலைச் செய்யும் போது அது உள்ளம் எனப்படும். மனத்திலே சேகரிக்கப்படும் நினைவுத் தொகுதி அறிவுக்கும், விஞ்ஞானத்துக்கும் காரணமாகும். மனம் நேரடியாகப் புலன்களின் தொடர்பின்றி இந்த நினைவுத் தொகுதியைப் பயன்படுத்தியும் அறிவைப் பெறும். கனவு, கற்பனை, சங்கற்பம் என்பனவும் இவ்வகையினவே. இதனாலேயே "உள்ளமும் போய்" என்ற தொடரை மனிவாசகர் கூறுகின்றார். உள்ளம் என்ற வார்த்தை தன்மைப் பன்மையாகும். அதில் ஆன்மாவும் இறைவனும் உண்டு. இறைவன் ஆன்மாவை இயக்க ஆன்மா மனதைக் கொண்டு அறியும். இதனாலேயே மனிவாசகர் உள்ளமும் கெட்டு என்று கூறாமல்

உள்ளமும் போய் என்று உள்ளத்திலுள்ள மன அம்சம் மட்டும் போக வேண்டும் என்கிறார். அது என்னமற்ற நிலை ஆகும்.

நான் கெட்டு

மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு விடயங்களையும் தொகுத்தால் உடல், பிராணன், உணர்வுமனம், அறிவுமனம் என அமையும். எனவே பஞ்சகோசங்களில் அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் என்ற நான்கையும் கடப்பதை மனிவாசகர் கூறியிருப்பதை உணரலாம். இனி எஞ்சி நிற்பது "நான்" என்பதனாலே அறிகிறோம். இங்கு ஐந்தாவதாகத் தன்முனைப்பு என்ற அகங்காரத்தாலே அனுபவிக்கப்படும் ஆனந்தமும் கெடுவது மனிவாசகரினால் குறிக்கப்பெறுகின்றது.

ஆன்மா ஐந்து சட்டைகள் என்னும் பஞ்சகோசங்களுக்குள் வாழ்கின்றது. அது மூன்றுவித உடல்களைக் கொண்டதாகும். அவையாவன தூல

உடல், சூக்கும உடல், காரண உடல் என்பனவாகும். அன்னமய கோசம் தூல உடல், பிராணமயகோசம், மனோ மயகோசம் சூக்கும உடல். விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் காரண உடல்.

பஞ்சகோசங்களையும், மூன்று உடல்களையும் விட்ட ஆன்மா சிவமாம் தன்மைபெறும். அது விடுதலை பெற்ற சீவன் முத்தர் நிலையாகும். இதனாலோன் திருத்தெளேண்டதின் உட்கிடை, என்றும் சிவனோடு நிற்றல் எனக்கூறி வைத்தனர் போன்று. அந்தப் பேரினப் நிலையில் பாடலும் பாடலுக்கு ஏற்ற தாளமும் அமைவதை திருத்தெள் னேண்டதின் வான் கெட்டு எனத் தொடந்கும் பாடலில் காணமுடிகிறது. எனவே எல்லா மதங்களிலும் உள்ள முக்கியமான "நான் கெடுதல்" என்ற விடயத்தை இந்த ஒரு பாடலின் மூலமாகவே மனிவாசகர் மிகத் திறமையாக விளக்கி இருப்பது கண்டு அனுபவிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

உயிருக்கு உயிராயிருக்கும் சிவனைச் சும்மா திருந்து பார்

தொழில் செய்யும் கருவி வேறு. தொழிலைச் செய்யும் கருத்தா வேறு. வேண்டிய வேண்டிய வேளைகளில் வேண்டிய வேண்டிய கருவிகளைக் கையாண்டு கருமத்தை ஆற்றக்கூடியவன் கருத்தா. கருவிகளுக்கு அவ்வாற்றல் இல்லை. ஐந்து புனர்களும், ஐந்து புதங்களும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய அந்தக் கரணங்கள் நான்கும் ஆன்மாவின் கருவிகள். கிக்கருவிகளை உபயோகிப்பது ஆன்மா. இவைகளை இயக்குவதும் ஆன்மா. அப்படியிருக்க இவைகள் இழுக்கும் நெறிகளிலே சென்று இடர்பட்டு ஏன் ஆன்மா மயங்க வேண்டும்? ஏன் இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாக வேண்டும்?

ஐந்து புனர்களும் நீயல்ல, ஐந்து புதங்களும் நீயல்ல. அந்தக் கரணம் நான்கும் நீயல்ல. இத்தேகம் நீயல்ல என்று இடையறாது எண்ணி எண்ணி உறுதியுறவுபாக. இதுவே மேலான தவமாகும். இதுவே மேலான ஞானமாகும். எதனால் இவ்வடல் இயக்கப்படுகிறது? எதனால் இந்திரியங்கள் இயக்கப்படுகின்றன? எதனால் இவ்வகையில் இயங்கும் உயிர்த்தொகுதிகள் யாவும் தொழிலாற்றுகின்றன? எதனால் உயிர் அறிகிறதோ. எதனை உயிர் தானாக அறியமாட்டாதோ அதுவே சிவம். அதுவே உயிர்களுக்கு உயிர். அதுவே அகிலமெல்லாம் உளது. அதுவே இப்பாலும் அப்பாலும் உளது. அது இல்லாத இடமோ, காலமோ இல்லை. அது தேசுகாலாஸ் கடந்தது. சிந்தனைக்கெட்டாதது. சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது. கற்பணை கடந்தசோதி. அது அனாதியாயும் பலவாயும் ஒன்றாயிமுளது. இதுதான் அதுவை எவ்வாலும் இயம்பழுதியாதது. அப்படியேயுள்ளது. சும்மா இருந்து பார். நீ அதனுள் மூழ்கிப்போவாய். சென்றடையாத தீருவடையைது. இன்று இவ்விடத்திலுள்ளதும் அதுவே, நீயே அது. அதுவே நீ.

தீர்த்தங்களாலுடையதும், யாத்திரை செய்வதும், சாத்திரம் கற்பதும், சேவை செய்வதும், தீருவடி சேர்தலுக்கேயாக். தீருவடி சிதம்பரத்திலுளது. சிதம்பரம் எங்குமுளது. ஆகவே தீருவடி எங்குமுளது. எங்குமுளதெனவே இங்குமுளது. இரந்திரந்துருகுங்கள். "யான் எனது அற்ற இடமே தீருவடி." (எம்பெருமான்) தீருவடியைக்குங்கள் சிரசில். தொந்தரவுகள், தொல்லைகள் தொலையும். விவகாரங்களை விலக்குங்கள். கடமைகளைப் பற்றின்றிச் செய்யுங்கள். கடமையே செய்யாது காலத்தைக் கழிக்காத்திர்கள். கடவுளும் கடமையே செய்கிறார். அவருக்குத் தான் செய்கிறதென்ற எண்ணமில்லை. கூரியன் உதிக்கிறான். தாமரை விரிகின்றது. தாமரையைத் தானே விரியச் செய்கின்றதென்ற எண்ணம் அவனுக்கில்லை. இவ்வுலகாலம் படைத்தளித்துத் தடைக்கும் பரம்பாருளின் தன்மையும் அவ்வகைத்தே. சிவம் பெரும் தொண்டன். கூரிய, சுந்திரர்களும் சிவ தொண்டர்களே. நீயும் சிவதொண்டனே. சிவதொண்டு செய்தலே சீரிய தவம். சித்தாந்தம் செப்புவதும் அதுவே. வேதாந்தம் விளம்புவதும் அதுவே.

- சிவசிந்தனை

முல்லா தேழிய திறப்பு

முல்லாவோ பேரரினான் முதுரையில் வல்லான்
 முழுலகும் தன்னாலே முன்னேறும் என்பான்
 சொல்லாலே தத்துவத்தைச் சொல்வதிலே வல்லான்
 தோதாகக் கதைகளிலே சொல்லியதை வைப்பான்

புறத்தினிலே புகுகின்ற புலன்கள்தம் தொல்லை
 புரியாமல் அலைகின்றார் புவியிலுள்ள மாந்தர்
 புறப்பொருளை ஒவ்வான்றாய்ப் புந்தியிலே தந்தும்
 பூரணமாய் அமைதியினைப் புலப்படுத்தல் காணார்

என்றுமழி யாதபாரான் எம்மிடத்தில் உண்டே
 ஏனிந்த மனிதரெல்லாம் என்றுமதைத் தேடார்
 நன்றவர்க்குப் பாடமொன்று நாளியம்ப வேண்டும்
 நாடகத்தால் அவரதனை நாடிடவும் செய்வேன்

என்னியினை முடிப்பதற்கே எழுந்துவிட்டார் முல்லா
 எங்கிருந்தோ லாந்தரொன்றை எடுத்துவந்தே ஏற்றி
 என்னிய நடுப்பகலில் ஏந்திவந்தார் அந்த
 எதிருள்ள சந்தியினை ஏற்றுத்தனக் கண்டே

முச்சந்தி எப்பொழுதும் முடிவின்றி ஒடும்
 முச்சிரைத்த வாகனங்கள் முழுநெருக்கம் ஆக
 அச்சமுள ஆகஅவை அலையலையாய் ஏகும்
 அத்துடனே ஆட்களுந்தான் அவசரமாய்ப் போவார்

சந்தியது புறவுலகின் சந்திப்பாய்த் தோன்றும்
 சந்ததமும் அவசரமே சான்றாகக் காணும்
 அந்தநிலை உள்ளவரால் அயலவரின் துன்பம்
 அறியவொரு கணந்தானும் ஆகாதே என்றும்

இவ்விடமே எனக்கேற்ற இடமென்று கண்பார்
 இங்கேதான் நாடகத்தை ஏற்றிடலாம் என்றே
 அவ்வளவில் சந்தியதன் அருகினிலே தேடும்
 ஆள்போல எதுதனையோ அக்கறையாய்ப் பார்த்து

பரிதாபம் முல்லாவோ பார்க்கின்றார் நல்லாய்
 பகரரிய லாந்தரொளி பரப்பியவா றங்கே
 அரிதாக ஒருசிலர்தான் அவர்செயலைக் கண்டும்
 அவரவரின் செய்தாழிலில் அவசரமாய்ப் போவார்

ஆறுதலாய்ப் போவார்கள் ஆயிருந்த போதும்
 அவருக்குப் பயித்தியமே ஆனதென்று சொல்லி
 கவரியவர் தமக்குள்ளே குச்குசுப்பார் நன்றாய்
 கவுடுமட்டும் யாரையுமே குறிக்கொள்ளார் முல்லா

பரிதாபம் பார்க்கின்ற பண்புடனே இன்றும்
பாரினிலே யாரேனும் பயில்வதனால் அன்றோ
தரிக்காமற் தாரணியும் தன்பளியைச் செய்யும்
தவறிவிழில் அவற்றையெல்லாம் தாங்காதாம் உலகம்

ஒருமனிதன் மூல்லாவுக் குதவவென்று வந்தான்
இதுமெதைத் தொலைத்தீரோ ஒழுங்காகச் சொல்லும்
பறுப்பொருளோ நுண்பொருளோ பார்த்திடலாம் என்றான்
பக்குவமாய் மூல்லாவும் பதிலுரைத்தார் அன்றே

திறப்பொன்றைத் தொலைத்துவிட்டேன் துயராலே ஏங்கித்
துருவியதைத் தேடுகிறேன் துணிவிருந்தால் பாரும்
நிறுமென்றால் இப்பொழுதோ நினைவில்லை எனக்கு
நினைத்தாலும் குறுகியதோ நீண்டதுவோ அறியேன்

வந்தவர்தன் ஆற்றலெல்லாம் வழங்கியதைப் பார்த்தே
வளர்ந்துசெலும் நேரமன்றி மற்றவர்தம் திறப்பை
எந்தளவும் காணாமல் எப்போநீர் தொலைத்தீர்
என்றவரைக் கேட்டனராம் எதிர்விடடையை நோக்கி

எப்போது தொலைத்ததென இப்பொதுசொல்ல
எனக்கேதும் ஆதாரம் என்னளவும் இல்லை
தப்பாக எண்ணுவதைத் தவிர்க்கவெனில் இன்று
சரியாகக் கதையொன்றைச் சரிக்கட்டல் வேண்டும்

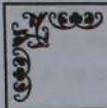
அப்படியா எங்கேநீர் அதனைத்தான் தொலைத்த
அறிவேதும் வைத்திருப்பின் அறிவிப்பீர் ஜயா
செப்படிவித்தைக் காகநானும் செப்புகிறேன் அல்லேன்
தெருவிலன்று வீட்டினுள்ளே தெரியாமல் வைத்தேன்

அதுதான்றீர் உண்மையென அறிந்திருந்தால் பின்னே
அதையிங்கே தேடுவதில் அர்த்தமில்லை அன்றோ
அதுறிற்க உள்ளையில் அரிக்கணான்றும் உண்டே
அதுதெற்கோ அதையேனும் அறியவையும் என்றார்

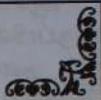
வீட்டினுள்ளே கும்மிருட்டு விளங்கிவரும் ஜயா
வெளியென்றால் வெளிச்சம்நால் வெளிச்சமன்றோ சாமி
போட்டுவிழில் மந்தாரப் போதிலைக் குதவும்
பொருளாக எடுத்துவந்தேன் புந்தியிலே தோன்ற

நீரெனக்குப் பாடமொன்று நினைப்பூட்டி வைத்தீர்
நிழல்தனையே வெளிச்சமதாம் நிசமென்று நினைத்துப்
பாலரல்லாம் பாடுபடும் பரிதாபம் போக்குப்
பக்குவமாய் உணர்த்தியதைப் பார்த்துவிட்டேன் ஜயா

என்றளவில் நாடகத்தை இனிதாக முடித்தார்
இனியதுதன் வேலையினை இவ்வுலகில் செய்யும்
என்றளத்தில் எண்ணியவா ஏற்றுந்தவரும் சென்றார்
எதையும்தன் வாழ்வினிலே எடுத்துரைக்கும் மூல்லா.

நீதனவு பிரிவதுதான் கவலை

இத் தலையங்க வாசகம் எங்கள் ஆசான் அருள் மொழிகளிலுள்ள ஒரு வசனம். இவ்வசனப் பொருளைத் தெளிந்து கொள்ளும் முகமாக முதலில் நற்சிந்தனை உரைநடைப் பகுதியிலுள்ள ஒரு சிறிய பகுதியை நோக்குதல் நலம். அப்பகுதி மேல்வருவது,

நாங்கள் சிவனடியார்...

எல்லாநு சிவனிசயல் என்பதை மறவோம்.

பச்த்தாற் புசிப்போம். பிறர் செய்யும்

நிட்ரோத்தையாவது, கிருபையையாவது

ஸ்ராஞ்சாகக் கருதமாட்டோம்.

எப்பொழுதும் தூய்மையுடையோம்.

துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் கவலையடையோம்.

இப்பகுதியிலுள்ள "குன்பத்திலும் இன்பத்திலும் கவலையடையோம்" என்ற வாசகம் உற்று நோக்குதற்குரியது. அவ்வாறு நோக்கும் இடத்தில் நம்மனோர்க்கு வியப்பும் ஜையமும் ஏற்படுவது இயல்லே. கவலை என்றாலே துன்பம். ஆயின் துன்பத்தில் கவலையடையாதிருப்பது எவ்வாறு? இன்னும் இன்பமென்றாலே கவலையற்று மகிழ்வுடன் இருப்பது. அவ்வாறிருக்க இன்பத்தில் கவலை பற்றிய கதை எதற்கு?

துன்பத்தில் நொந்து, துடித்து, பதைத்து, வெம்பி, கொதித்து, வாடி, சோர்ந்து உழலும் நம்மனோர்க்குத் துன்பத்தில் கவலைப்படாதிருப்பது ஜைத்தை ஏற்படுத்துவது இயல்லே. துன்பத்தில் நொந்து துடித்தல் ஆதிய அவஸ்தைகளிற்று மகிழ்வுடன் தாங்கிக் கொண்டு ஆறுதலாயிருக்கும் மகான்களுக்கு இது அனுபவத்தில் தெளிந்து கொண்ட ஓர் உண்மையாகும். பகவான் ரமணருக்குக் கையில் புற்று உண்டாகியது. அவ்வருத்தத்தைப் பார்த்த பக்தர் பலர் அதனைத் தாம் வாங்கி அனுபவித்துப் பகவானைச் சுகமாக இருக்கச் செய்வதற்காகப் பிரார்த்தித்தனர். ஆனால் பகவான் ரமணரது உடம்பு துன்பற்று இளைத்ததே தவிர அவர் என்றும் சுக்கடல் பொங்கச் சம்மா இருக்கும் சாந்தத்திலேயே நிலைத்திருந்தார். எங்கள் சுவாமிகள் தொடையெலும்பு முறிந்து வைத்தியமனையில் வருத்தமாக இருந்தார். அப்பொழுது அவராகே சுவாமிகளுக்கு ஏன் இந்த வருத்தமென்று இரங்கிய அன்பரிடம் "வருத்தம் வரப்பிரசாதம்" எனச் சுவாமிகள் சொன்னார். திருவுடிக் கலப்பை யொட்டிய காலத்தில் சுவாமிகளின் அருகேயிருந்தவர்கள் சுவாமிகளுக்கு

ஏனிந்தப்பாடு என எண்ணினர். அவர்களுக்குச் சுவாமிகள் சில வேளைகளில் "யேசுப்பட்ட பாட்டைத்தான் நாங்களும் படுகிறோம்" எனக் கூறி னார். இன்னு ஞ சில வேளைகளில் நற்சிந்தனையிலே எங்கள் வளநாடு என்னும் பாடலைப் பாடுமாறு சொன்னார். அப்பாட்டிலே சுவாமிகள் தாங்கள் வாழும் நாட்டில் துன்பக்களை இல்லை கன்றுமன வெப்பில்லை என்றும் தூய சுகவாரிதியில் தினைத்தல் ஒன்றே உள்தென்றும் தெரிந்தது. "சுஞ்சலம் வந்தால் வரட்டும் சற்றும் அவையாம் சாந்தத்தில் கட்டு" என்று அவர் பாடியதற்கேற்பத் துன்பத்தில் மன அலையாமல் சாந்தமாகவே இருந்தார். இப்பாட்டில் வரும் "சற்றும் அவைவின்றி" என்பது கவலை என்பதன் சரியான பொருளாகும். துன்பத்தின் போது மன அலைவின்றியிருத்தல் கவலையடையாதிருத்தலாகும். இன்பத்திலும் சற்று வேறுபாடாயிருப்பினும் மன அலைவு உளது. அதனை இன்பத்துடிப்பு இன்பப் பதைப்பு, இன்பக் களிப்பு, இன்ப மயக்கம் என்றெல்லாம் கூறுகிறோம். இந்த இன்பக் களிலெறியிலே கவலை இருப்பதைப் பாமராம் அறிவார். அதனாலேதான் "பதைத்துதிரிகிறார் படப்போகிறார்" எனப் பழகு தமிழில் மொழிகின்றனர். துள்ளுகிற மாடு பொதி சுமக்கும் என்னும் பழமொழியும் இன்பத்தில் கவலை ஒளிந்திருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட மனித சமூகத்தின் அனுபவ வாசகமேயாம்.

இனி கவலை என்ற சொற் பொருளை அறிதல் இல்கு. கவலை என்ற சொல் கவலை என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்தது. (கவை > கவல் > கவலை). கவை என்பதன் பொருள் கிளை. கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்கக்கே நிற்கும் அவையல்ல நல்ல மரங்கள் என்பதில் கவை மரத்தின் கிளை என்ற பொருளில் வழங்குவதை அறியலாம். ஒரு மர அடியில் இருந்து கிளைகள் பல உண்டாகின்றன. அதுபோன்று நினைவிற்கு வித்தான் சத்தியவஸ்துவில் இருந்து நினைவு உதிக்கும் பொழுது அந்த சத்திய வஸ்து ஒன்றையே நினைக்கின்றது. அப்பால் அந்த நினைவிலிருந்து கிளை, கொப்பு எனப் பல பிரிவாக நினைவு பிரியும் பொழுது பலபல நினைவாகப் படர்கிறது. கிளைக்குக் கிளை தாவும் குரங்குபோல் மனக்குரங்கு தாவித் தாவி பலபல நினைவுகளை நினைத்து அலைக்கழிகிறது. இந்த மன அலைவே கவலை. இக்கவலை துன்பத்தைப் போல் இன்பத்திலும் உளது.

ஆகவே மன அலைவே கவலை. அலைவின்றி யிருப்பின் கவலையில்லை. கவலையின்றி இருப்பதற் குத் தலையாய வழி, கவை தோன்றாத அடிமரம் போன்றிருத்தலே. அதாவது அயல் நினைவொன்று மில்லாது 'அடி' ஒன்றையே நினைந்திருத்தலே. இதுபற்றியே

தனக் குவமையில்லாதான் தூள் சேர்ந்தார்க்கல்லால் மனக் கவலை மாற்றல்து.

எனத் தமிழ் வேதம் அறைகின்றது. இங்கு சேர்தல் என்பதன் பொருள் நினைதலேயாம். மகத்துக்கள் பலரும் இத்தலையாய வழியையே மீட்டும் மீட்டும் வற்புறுத்தி வருகின்றனர்.

ஒன்றையே நினைந்திருந்தேன்;
ஒருங்கிய மனத்தோடு;
ஒருங்கிய சிந்தையராகி;
ஒன்றியிருந்து நினையின்கள்;
நூனையே நினைந்திருந்தேன்;
சிந்தனை நின் தனக்காக்கி.

என நமது சமயக் குரவர்கள் அறைகின்றனர். ரமண மகரிஷி உதித்த இடத்தில் ஒடுங்கியிருத்தல் என்ற பெரிய திருமொழியைக் கூறுவார். என்னுவார் எண்ணஞ் தோன்றுமிடமென எங்கள் சுவாமிகள் குறிகாட்டுவார். துறவிப்பாட்டிலே ஒருமை மனம் படைத்த உத்தமத் துறவி என்று சுவாமிகள் பாடுவதும், தமது திருவாய் மொழிகளுக்கு நற்சிந்தனை என நாமஞ்சுட்டியிருப்பதும் இந்த ஒன்றில் ஒன்றி இருந்தபடியே இருக்கும் ஒரே நினைவையே. இந்த நினைவில் அயல் நினைவுகள் தலைகாட்டிய அக்கணத்திலேயே தடை செய்யப்பட்டு விடும். இது பற்றிச் சுவாமிகள் சுவையானதோர் உதாரணத்தைக் கூறியிருக்கிறார். கவலை வராமல் தடுப்பது, பொட்டுக்குள் நாய் தலைவைத்தவுடனே அதனைக் கலைத்துவிடல் போன்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அவ்வெடுத்துக்காட்டு.

இன் னொரு வழி கவலைக்கடலுள்ளே உல்லாசமாகப் பயணஞ்செய்வது. எல்லாஞ் சிவன் செயல் எல்லாஞ் சிவன் வடிவு என்ற ஞானமாகிய மரக்கலமும், அச் சிவபெருமானது அருள் மேனியான மாலுமியும் உள்ளமையால் அக்கவலைக் கடலுள் சுகமாகப் பயணஞ் செய்யலாம். "நாம் அது" என்ற கவசத்தைக் கட்டிக் கொண்டு எந்தச் சண்டையிலும் ஈடுபடலாம். சண்டையிடும் போது சலிப்பில்லாமல்

இருக்கும். சுவாமிகள் தன்குருவைச் "சண்டையிடும் போதும் சலியான்" என்று போற்றுகின்றார். எத்தனையோ கவைகளுடன், அக்கவைகள் கொப்பாகித் துளிர்த்து சடைத்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துப் பொலியலாம். அதற்கு 'அடியுடன் உள்ள சம்பந்தம் அறுவதில்லையே! அவ்வண்ணமே திருவடி நினைவு மறவாமல் உலகக் கான கத்தில் கருதுவவெல்லாம் கருதித் தீர்க்கலாம். அந்தினைவுகள் எதுவும் அந்த மாசிலா முதலைத் தீண்டா. ஓர் ஆற்றின் இருக்கரைகளிலும் வாழ்ந்த இரு மகான்களைப் பற்றிய சுவையான ஒரு கதை உள்ளது. அவர்களுள் ஒரு மகான் அக்கரையிலுள்ள மகானுக்கு அழுது அளிப்பதற்கு நினைத்தார். அவர் தமது மனையாளிடம் சுவையமுது எடுத்துச் சென்று அவருக்கு ஊட்டி வருமாறு பணித்தார். ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மனையாள் தயங்கி நின்ற போது "மாதரார் இன்பத்தை ஒருபோதும் அனுபவியாத ஒருவரின் நாமத்தால் வேண்டுகிறேன் வழி விடு என ஆற்றங்கரையினின்று கூறு, ஆறுவழிவிடும்" எனக் கூறினார். அவ்வாறே தன் நாயகனின் நாமத்தைக் கூறி ஆறுவிட்ட வழி வழியாகச் சென்று மகானுக்கு அழுதாட்டினார். அம்மகான் அழுதினைச் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டார். அழுதாட்டிய பின் மீண்டு வருவதற்கு முன்போலவே ஓடிய ஆற்றுப் பெருக்குத் தயக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அம்முனிவர் "அவிச்சவை அறியாத எனது நாமத்தைச் சொல்லி ஆற்றைக் கடந்து செல்" எனப் பணித்தார். அவ்வாறே அம்மாதரசி ஆற்றைக் கடந்து நாயகனைச் சேர்ந்தார். இவ்வண்ணமிருப்பின் இவ்வுலகிலே அரசனாய் மாநிலத்தை ஆளாம்; ஆண்டியாய் வீதியிற் கருண்டு கிடக்கலாம்; எந்தச் சீவியத்திலும், கவலையின்றித் திருப்தியாய் இருக்கலாம்.

இப்பொழுது இக்கட்டுரைத் தொடக்கத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட சுவாமிகளின் உரைப்பகுதியை மீட்டும் நோக்கலாம். பிறர் செய்யும் நிட்டுரைத்தை நினைந்து துன்பப்படுகிறோம். கிருபையை நினைந்து இன்புறுகிறோம். அவர் செய்தார்; இவர் செய்தார்; என்று நினைக்கும் போதே துன்பமும் இன்பமும். அவர் இவர் என்பதை விட்டு "அருணாசலன் குதே" எனத் தெளியும் போது இன்பத்தைப் போல் துன்பம் இரண்டுமே கனவு என ஆறுதல் ஏற்படுமல்லவா.

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை யென்றென் உள்ளம் குரிரவைத்த குநுநாதன் திருவடியைக் கும்பிடவா என மனமே.

தேவிகாலோத்தர ஆகம ஞானாசாரவிசாரப் படலவசனம் முன்னுரை

ஆகமங்கள் இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே பயனில் இருந்து வந்திருக்கின்றன. மேலைத்தேசத்தவர்களுக்கு அவ்வாறான மிகப் பழைய ஆண்மீக நூல்கள் வழக்கில் இருப்பது நீண்டகாலமாகத் தெரியாதிருந்து வந்தது. மிக அன்மைக்காலத்திலேயே அவர்களின் பார்வை அவற்றின் பக்கம் திரும்பி உள்ளது. அதற்குப் பிரதான காரணம் ஆகமங்களின் மொழியின் வரிவடிவாகும். வட மொழிக்கு இரண்டு வரிவடிவங்கள் உள்ளன. அவையே கிரந்த எழுத்துக்களும் தேவநாகரி எழுத்துக்களும் ஆகும். வேதங்கள் தேவநாகரியில் இருந்தன. அதனால் மேலைத்தேசத்தவர்கள் அவற்றை அந்த எழுத்துக்களில் இருந்த வடமொழியைக் கற்றுத் தமது மொழிகளில் பெயர்த்துக் கொண்டனர். வைணவரூல்களுக்கும் சாதக நூல்களுக்கும் கூடத் தேவநாகரி எழுத்துக்களில் நூல்கள் இருந்தமையால் அவற்றை மொழியின் பெயர்ந்துக் கொண்டனர். ஒரு மொழிக்கு இரண்டு வித வரிவடிவங்கள் இருப்பதை அறியாத மேலைத்தேசத்தவர்களுக்கு ஆகமங்கள் அனுகுமிடியாதவையாக இருந்தன.

வேதவியாசர் வேதங்களை நான்காகத் தொகுத்தொடு பிரமகுத்திரங்களையும் செய்தவராவர். அவர் ஆகமங்கள் இருப்பதைத் தமது எழுத்துக்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரம சூத்திரம் புத்தர், மஹாவீரர் என்பவர்களுக்கு முந்தியது என்று அறிஞர் கருதுவர், எனவே ஆகமங்கள் கிறிஸ்து சகாப்தம் தோன்றுதற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முன்பே தோன்றியிருக்கலாம் என்பர். பிரதான சைவ ஆகமங்கள் 28 உள்ளமையையும் 45 சைவ உப ஆகமங்கள் உள்ளமையைப் பாண்டிச் சேரியிலுள்ள இந்துமத ஆய்வு நிறுவனமான பிரான்சிய நிறுவனம் உறுதிப்படுத்தி உள்ளது. ஒவ்வொரு பிரதான ஆகமத்துக்கும் சில உப ஆகமங்கள் உண்டு. பிரதான ஆகமங்களில் சாங்கியம், சமணம், பௌத்தம் முதலானவற்றை கண்டிக்கும் பகுதிகள் இல்லை. ஆனால் உப ஆகமங்களில் அவ்வாறான கண்டனங்கள் இருப்பதனால் சாங்கியம், பௌத்தம், சமணம் என்பவற்றுக்குப் பிற்பட்டனவே உபஅகமங்கள் என்பதை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறான உபாகமங்களில் ஒன்றே தேவிகாலோத்தர ஆகமம் ஆகும்.

ஆகமங்கள் பூர்வபக்கச் சைவர்களுக்கும் உத்தரபக்கச் சைவர்களுக்கும் என இருவகையாக உள்ளன. பூர்வ பக்க நூல்களில் உயர்ஞானம் மறைந்துள்ளது. அதனால் அவை சாமானியர் ஞானம் பெறுமாறு சுலபமான வழியில் சைவர் பக்க உண்டாகத்தக்கதாய் ஆலயவழிபாடு, ஆலயத்தொண்டு, விரதங்கள், மந்திரஜெபங்கள், உருவவழிபாடு, கிரியைகள் ஆகியவற்றைக்கூறி அவ்வழிபாட்டினால் அடையும் பலன்களையும் விஸ்தாரகமாகக் கூறும். இந்த ஞானம் தீவிரதர சீடர்களுக்கப் போதியது அன்று. அவர்களுக்கு வேண்டியது அனுபவ ஞானமே ஆகும். இந்த அனுபவ ஞானத்தையும், அதனை அடையும் முறையையும் கூறுவனவே உத்தரபக்க ஆகமநூல்கள் ஆகும். அவ்வாறான ஓர் உத்தரபக்க உப ஆகம நூலே தேவிகாலோத்தர ஆகமம் ஆகும்.

தேவிகாலோத்தரம் வடமொழியில் இருபத்து நான்காயிரம் கிரந்தங்களை உடையது. அதிலுள்ள ஞானகாண்டத்தில் ஞானாசார விசாரப்படலம் அறுபத்தெந்தாவது படலம் ஆகும். அப்படலத்தில் என்பத்து ஐந்து வடமொழிச் சுலோகங்கள் உள்ளன. அந்த என்பத்தெந்தாவது சுலோகங்கள் அடங்கிய ஞானாசார விசாரப் படலம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு விருத்தி உரையுடன் 1903 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

வடமொழியிலுள்ள தேவிகாலோத்தர ஞானாசார விசாரப் படலத்துக்கு இரண்டு தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு வடமொழிச் சுலோகத்துக்கும் ஒவ்வொரு வெண்பாவால் ஆன என்பத்தெந்து பாடல்களை உடையது ஒரு மொழி பெயர்ப்பு ஆகும். மற்ற மொழிபெயர்ப்பு எழுபத்து மூன்று விருத்தப்பாக்களினால் ஆனது. வெண்பாவால் ஆக்கப்பெற்ற நூல் ரமண நூல்திரட்டில் உள்ளது. அது பகவான் ரமணரால் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப் பெற்றுள்ளது. மற்றைய விருத்தத்தால் மொழி பெயர்க்கப் பெற்ற நூலை ஆக்கியவர் யாரென்பது அறியமுடியவில்லை.

தேவி காலோத்தரம் என்ற நூலின் பெயருக்கு அந்த நூலிலேயே விளக்கம் தரப் பெற்றுள்ளது. நூலின்

முதலாவது பாடலில் “தலைவனே மன்னுயிர் முத்தி எய்த ஞான ஆசார ஞானம் அருளினால் தரவேண்டும்” என்று உமாதேவி இறைவனிடம் கேட்பதையும், இரண்டாம் பாடலில் “ஞானம் ஒழுங்கு என்ற இரண்டினாலும் மெய்தவர் முத்தி எய்தும் விதியை வகுத்து உரைப்பேன் “என்று இறைவன் கூறுவதையும் காணலாம். எனவே உமாதேவியாகிய தேவி சிவனிடம் கேட்ட வினாவுக்கு அவர் பதிலாக அமைவதே தேவி காலோத்தரம் ஆகும்.

உத்தரம் என்ற வார்த்தைக்கு விடை என்ற பொருள் மட்டுமன்றி உயர்ஞானம் என்ற கருத்தும் உண்டு. எனவே தேகாலோத்தரம் என்ற தொடருக்கு உயர் ஞானமாகிய பரமுத்தி அனுபவத்தை இவ்வுலக வாழ்விலேயே பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற அணைந்தோர் தன்மையை விளங்கிக்கொள்ளும் முறையில் அமைந்த ஆகம நூல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். மாயையின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள இந்த உலகத்தில் மாயையைக் கடந்த நிலையில் உள்ள அனுபவத்தில் திளைக்கும் அணைந்தோர் அல்லது சீவன் முத்தர்களின் தன்மை பற்றிக் கூறுவதே “காலலோத்தரம்” ஆகும். தேவிகாலோத்தரத்தில் உள்ள பாடல்களை அவதானித்தால் அவை காலாதீத, தத்துவாதீத வாழ்வை எடுத்துக் கூறும் நிலையில் அமைந்துள்ளன என்பதை உணரமுடியும்.

சுருங்கக்கூறின், தேவி காலோத்தரம் என்ற தொடரில் மூன்று சொற்கள் உள்ளன என்றும் அவை (1) தேவி (2) காலம் (3) உத்தரம் என்றும் அறியலாம். தேவி = உமாதேவி; காலம் = உயிர்களுடைய தீவிரதர பக்குவ காலம்; உத்தரம் = முடிவாகக் கூறப்படும் சித்தாந்தம் ஆகும். இதன் அடிப்படையில், தேவிகாலேத்தரம் என்ற தொடருக்கு “உமாதேவி யாருக்கு உயிர்களுடைய மேலான பக்குவ காலத்தில் உபதேசிக்கத் தக்க சிந்தாந்தப் பொருளை சிவபெருமான் உபதேசித்த காரணம் பற்றி வந்த பெயரே தேவிகாலோத்தரம்” என்பார் பொ. முத்தையபிள்ளை.

“தேவி காலோத்தர ஆகமமானது திருமந்திர நூலின் அமைப்பு முறையைப் பார்க்கும் போது ஏழாம் தந்திரத்தின் பிழிவு எனக் கருதலாம். பல செய்திகள்

தேவிகாலோத்தர ஆகமத்தின் மொழிபெயர்ப்புடன் ஒத்து விளங்குவதை ஆராய்ச்சியாளர்கள் நுண்ணிதின் உணர்ந்து அறியலாம். இதை இங்கே குறிப்பிடுவதால் தேவிகாலோத்தர ஆகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பே திருமந்திரம் கூறும் ஏழாம் தந்திரம் என்று யான் குறிப்பிட்டு விட்டதாகக் கொள்ளக் கூடாது” எனப் பேராசிரியர் இரத்தினசபாபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாதவச்சிவஞான சவாமிகள் தமது சிவஞானபோத உரையில் சர்வஞானோத்தரம், தேவி காலோத்தரம் என்ற இரண்டையும் பயன்படுத்தி உள்ளார். இதனால் இவை இரண்டும் சைவசித்தாந்தப் பிரமாணநூல்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்று வருகின்றன.

தேவி காலோத்தர ஞானாசார விசாரப்படலம் இரண்டு இயல்களை உடையது. ஞான இயல், ஞான ஆசார இயல் என்ற இரண்டுமே அவை ஆகும். ஞான இயலில், ஞானத்தைப் பயிற்சி செய்யத் தகுந்தவர் யார், அவரது பெருமை, முத்திநெறி, சீவன் முத்தர் இயல்பு முதலாயின் கூறப்பெற்றுள்ளன. ஞான ஆசார இயலில் சாதகன் சிவஞானத்தைத் தவிர ஏனையவற்றைப் பயிலுதல் தவறு என்பது எடுத்துக் கூறப்பெறுகின்றது.

பல சைவசித்தாந்த நூல்களுக்கு உரையெழுதிய பெருமை தூத்துக்குடி பொ. முத்தையபிள்ளை அவர்களைச் சாரும். அவரே சர்வஞானோத்தரம், தேவிகாலோத்தரம் என்ற இரு தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களுக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்.

முன்னர் குறிக்கப்பெற்ற இரண்டு தேவிகாலோத்தரத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களுள் எழுத்து மூன்று விருத்தப்பாக்கள் கொண்ட நூலுக்கேதூத்துக்குடி பொ. முத்தைய பிள்ளை உரைசெய்துள்ளார். இந்த சிவதொண்டன் இதழ் வசனபாக நூலானது அவரது அந்த உரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பெறுகின்றது.

இந்தத் தேவிகாலோத்தர ஆகமத்தின் வசனபாகத் தொடரில் அடுத்ததாகப் பாயிரத்தில் உள்ள மூன்று பாடல்களின் கருத்துக்கள் இடம்பெறும்.

காடரும்...

சிவதொண்டன்

ஏவிளம்பி இரு மாதங்கள் - தத (2018 ஜூவரி - பெப்ரவரி)

யாகநாள்

சிவதொண்டன் நிலையச் சாதகர்க்கென சுவாமிகள் நியமஞ்செய்த ஓர் ஞானசாதனை யாக நாள். மாதந்தோறும் முதலாவதாக வரும் ஞாயிறு நாள் யாகநாளாக அனுட்டிக்கப்படுகிறது.

யாகநாள் நியமஞ்செய்த சுவாமிகள் யாகத்தின் நோக்கம், யாகம் அனுட்டிக்க வரும் சாதகர்களின் பக்குவம், யாக அனுட்டானப் பாங்கு, யாக நாளில் சரக்கும் குருவருள் என்பனபற்றியும் கூறியிருக்கிறார். சுவாமிகள் சிவதொண்டன் நிலையப் பொறுப்பாளராக அமர்த்திய செல்லத்துரை சுவாமிகளுக்கு அருளிய அருள் மொழிகளில் இவை தெரிகின்றன. அவ்வருள் மொழிகள் மேல்வருவன.

(ஒரு யாகத்தின்தில்) உங்கள் எல்லோரையும் இன்று கொளுத்தியீரிக்கப் போகிறேன்.

உபவாசமிருந்து தியானங்கு செய்து நாள் முழுவதும் தவஞ்செய்தல்லவா யாகஞ்செய்ய வேண்டும்.

(யாகம்) நல்ல வேலை. சாதுவாக இருந்தாற் போதாது. கோபித்து அழிமிழப்படவும் வேண்டும். நல்ல பிள்ளை என்று மற்றவர் கூறுவதால் என்ன பயன்?

யாகத்தைப் பயபக்தியாகச் செய்யுங்கள் அறிவு உண்டாகும். யாகநாளுக்கெனச் சிறப்பாகக் கூறிய இவ்வருள் மொழிகளுடன் சிவதொண்டன் நிலையத்திற்கு

உண்மையைத் தேடி வருபவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதெனக் கூறிய சில அருள் மொழிகளும் உள்ளன. பொதுப்படக் கூறிய இம்மொழிகள் யாக நாள் அனுட்டானத்துக்கும் பொருந்துவதாகையால் அவற்றுள் ஒன்றும் மேலேகுறிப்பிடப்படுகிறது.

உண்மையைத் தேடி வருகிறவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது. வாரும்: ஆருதலாக அமரும். நினைத்துப்பாரும்: உண்மை (கடவுள்) உட்மோடு கூட இருப்பதை அறிநீர்.

இவ்வருள் மொழிகளுடன் நற்சிந்தனை வேதத்தில் ஒமம் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஒரு திருமந்திரத்திலும் யாக அனுட்டானத்தின் மையப்பகுதி குறிப்பிடப்படுவதால் அதனையும் இங்கு எடுத்தாள்தல் அவசியமாகிறது.

"ஊமத்தை கொன்றை உவந்த பிரானைப் பாவத்தை நீக்கும் பராபர வஸ்துவை சேமத்தைத் தரும் தீரமெனக் கொண்டு ஒமத்தை யாற்றி ஒருவழிப் படுவோமே ஒதுக் அதுநாம் ஒம் சத் சத் ஒம்"

சுவாமிகள் அருட் பெருக்கால் பெருந்தன்மையுடன் சொன்ன இத்திருமொழிகளை நாம் சிவ தொண்டன் நிலைய, யாக அனுட்டானம் பற்றிய அறிவுறுத்தல் களாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு கிரகித்துக் கொண்ட அறிவுறுத்தல்களை மேல்வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

I பக்குவமாக அநுட்டித்தற்கான அறிவுறுத்தல்கள்

1. யாக நாளை அச்சைப்பண்ணாது பயபக்தியுடன் அனுட்டிக்க வேண்டும்.
2. யாக நாளை விரதியாக வந்து அநுட்டிக்க வேண்டும்.
3. யாகநாளைச் சுவாமிகளின் கட்டளை எனக்கொண்டு அவப்பொழுதாக வீணாக்காது தவப்பொழுதாகப் பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

II அநுட்டானப்பாக்கு பற்றிய அறிவுறுத்தல்கள்

1. கடவுள்கூட இருப்பதை உணர்தல்
2. வீணபாவனைகளைத் தலையெடுக்க வொட்டாது தடுத்தல்.
3. இவற்றுக்காக நாள் முழுவதும் தியானத்தில் ஈடுபடல்

4. கூட இருக்கும் உயிர்த்துணையான இறைவனை அன்பிற கசிந்துருகி நினைந்திருப்பதற்கு இடையூராக எழும் மோகத்தையும், மோகத்தில் விளையும் அழுக்குறினைவுகளையும் முனிந்து கொன்று அழித்தொழிக்கும் எரித்தலைத் தவமாகக் கொள்ளுதல்
5. கணமும் பிரியாத அன்னையைப் போல் ஆதரித்திருக்கும் கருணையே வடிவமான கடவுளிடம் சரண்புகுதல்.

III யாகநாளில் பெருகும் அருள்

சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தல்களின்படி யாகத்தை அனுட்டிக்கும் சாதகர்குச் சுவாமிகளே சோதி சொருபமாயிருக்கும் அருளைப் பொழிவார்கள்

சிவதொண்டன் யாகப்பாங்கு

சிவதொண்டன் யாகத்தில் ஒம் குண்டம் இல்லை. வேதமந்திரஞ் சொல்லும் வேதியரில்லை. வேள்வித்தி, அவிசொரிதல் ஏதுமில்லை.

சிவதொண்டன் ஒம் குண்டம் சாதகர் ஓவ்வொருவரதும் இதயக் குகையேயாகும். கடோபநிடதம் 'நசிகேதயாகம்' எனக் குறிப்படும் யாகத்தின் வேள்விக் குண்டம் இதுவே. தருமதேவதையிடம் யாகம்பற்றிக் கேட்ட நசிகேதனுக்கு அத்தேவதை இதயக் குகையே ஒமகுண்டகம் எனக் கூறியது. சுவாமிகளும் சிவதொண்டன் யாகத்து ஒமகுண்டமாக இதயக் குகையையே கருதினார்.

சிவதொண்டன் நிலைய யாகத்தில் சொல்லும் வேதமந்திரஞ் சுவாமிகளின் திருவாய் மொழிகளே. இம்மந்திரங்களை ஞாபகப்படுத்தும் முயற்சியாகவே தியான மண்டபத்திற்குச் செல்லும் முன் புராணமண்டபத்தில் நற்சிந்தனை வேதம் படிக்கப்படுகிறது. சாதகரது இதய குகையிலிருந்து எழும் சிவசோதியே சிவதொண்டன் நிலைய வேள்விக்குண்டத்திலிருந்து எழும் வேள்வித்தீயாகும். இச் சிவசோதி உயிரை எழுப்பிச் சிவத்திலே மனம் பயிலச் செய்யும் சுவாமிகளது திருவாய் மொழிகளின் சக்தியினாலும் அகச்சோதியின் அருட் பெருக்காலும் வெளிப்பட்டு அன்பு விலாசமாய் ஒளிர்கிறது. தியானமண்டபத்தில் ஆறுதலாக அமர்ந்து; "ஓ

மனிதனே! நீ உண்மைப் பொருள்; கேடும் ஆக்கழும் கெட்ட திரு; எனத்தொடங்கி நீ சித்துப் பொருள்; மோட்ச வீட்டின் கதவைத் திறந்துபார். நீ, சிவத்தின் அம்சமல்லவா..." என்று தொடுத்து இடையிடையே ஒம் தத் சத் ஒம் என்ற ஒப்பற்ற மந்திரத்தையும் ஒது. ஒ சிநேகிதா நீ சிவனடியானென்று முழு மனத்தோடும் நினை எல்லா வெற்றியும் உன்னிடமுண்டு. அதற்கு மேல் வேறொன்றுமில்லை. யாவுமுன் காலடியில். ஒம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி என்று முற்று விக்கும் மந்திரத்தை ஒது முழுமனத்தோடும் நினைந்திருக்கும் சாதகன் தனது அகத்திலிருந்தும் எழும் சோதி தன்னை விழுங்கிப் பிரகாசமாக ஒளிர்வதை உணர்தலியலும்.

சிவதொண்டன் யாகத்தீயில் சொரியும் அவிப்பாகம் வீண்பாவனைகளோயாகும். ஊனுடல், உடலின் உணர்வுகள், உணர்வுள்ளிருந்து இயக்கும் உயிர், இவையனத்தையும் மெய்யென்று மயங்கும் நான் எனும் பான்மை, இந்த நான் காணும் எனது தந்தை தாய் மைந்தர், தமர், தாராம் என்ற பாசபந்தங்கள், நன்மை, தீமை, நீ, அவன், அவர், அது என்ற கோலங்கள், வானம் பூமி, சந்திரன், சூரியன் என்று அனைத்தும் பாவனையே. இவற்றுள் எல்லாம் இவையெல்லாமாய் முளைத்து இவற்றில் ஒன்றிச் செறிந்து இவற்றிலுள்ள தோற்றக்கேடு வேறுவேறான விகர்பங்கள் ஏதுமின்றித் தானே தானாய் தேசகாலம் கடந்து நிற்கும் சிவசொருபமொன்றே உண்மைப் பொருள். அந்த முதற் பொருளே தியானமண்டபத்தில் முதற் பொருளாய் இருக்கும் திருவடி. திருவடிவடிவிலே இருக்கும் சுவாமிகள் எனும் சிவசோதி நாம் பொய்யாயின் என்று சொரியும் வீண்பாவனைகளை யெல்லாம் கொளுத்தி எரித்துச் சோதி சொருபமாக் கியருங்கும்.

சுவாமிகள் அருளிய ஒம் தத் சத் ஒம் மந்திரமாலை யிலுள்ள ஒரு திருமந்திரம் யாகத்தின் தாத்பரியத்தை இனிதாக எடுத்துரைக்கிறது. அந்த ஒமத் திருமந்திரம் மீட்டும் இங்கு எடுத்தாளப்படுகிறது.

"ஹமத்தை கொன்றை உவந்த பிரானைப் பாவத்தை நீக்கும் பராபர வஸ்துவை சேமத்தை தரும் திறமெனக் கொண்டு ஒமத்தை யாற்றி ஒருவழிப் படுவோமே ஒதுக் குதுநாம் ஒம் சத் சத் ஒம்"

நற்சிந்தனை

தன்னை அறிந்தால் தவம்வேறில்லை

தன்னை அறிந்தால் தவம்வே றில்லைத்
 தன்னை அறிந்தால் தான்வே றில்லைத்
 தன்னை அறியச் சகலமு மில்லைத்
 தன்னை அறிந்தவர் தாபத ராமே

1

பொன்னை யன்றிப் பொற்பணி யில்லை
 என்னை யன்றி ஈசன்வே றில்லைத்
 தன்னை யன்றிச் சகம்வே றில்லைத்
 தன்னை அறிந்தவர் தத்துவா தீதரே

2

ஆதியும் கில்லை அந்தமும் கில்லை
 நீதியும் கில்லை நெறியும் கில்லை
 சாதியும் கில்லைச் சமயமும் கில்லை
 ஒதி உணர்ந்தவர் உறுதி மொழியே

3

நன்மையுந் தீமையும் நங்கட் கீல்லைத்
 தொன்மையும் புதுமையும் தூயோர்க் கீல்லை
 அன்னையுந் தந்தையும் ஆன்மாவுக் கீல்லைச்
 சொன்ன சுருதியின் துணிபிது வாமே

4

காலமு மில்லைக் கட்டு மில்லை
 மூலமு மில்லை முடிபு மில்லை
 ஞாலமு மில்லை நமனு மில்லைச்
 சால அறிந்த தவத்தீ ணோர்க்கே

5

20ஆம் பக்க தொடர்ச்சி

சக்தியும் சிவமும் எனும் ஈரியல்பாய் பராபர வஸ்து (பரை-பராசக்தி, பரன் - பரமசிவன்) முதற் பொருளாகும். அம்முதற்பொருள் தன்னிலையில் தானாய் நிற்பது திரு நின்ற நிலை. அம் முதற்பொருள் தன்னிலையிற் சற்றும் பிரியாது தன்னுடைய சக்தியின் அருட்பெருக்கால் பார்முதற் பூதமாய முழுதுமாய்ப் பொலிந்து தோன்றுகிறது. முழுதுமாய்ப் பொலிந்து தோன்றும் இந்த நிலை பரமவஸ்து சிரோடு பொலியும் நிலை. திரு நின்ற செம்மையின் அடையாளமாகத் திகழ்வது சிவபெருமானது சடையிற் குடிய கொன்றைப்படு சிரோடு பொலிவதன் அடையாளமாக உள்ளது ஊமத்தம்பூ. இவ்வாறு திருவாளரான சிவபெருமான் சிராளனாகப் பொலிந்து தோன்றுமிடத்து ஒரு மொட்டாக்கைப் போட்டுக் கொள்கின்றான். அந்த மொட்டாக்கு கணந்தோறும் மாறும் பல்வேறு வர்ணசாலங்களை யுடையதாயும் விசித்திரக் காட்சிகள் தோன்றுவதற் கிடமாயும், கலக நிகழ்ச்சிகளும் மருமங்களும் நிறைந்த சித்திரங்கள் வரையப்பட்டதாகவும் உள்ளது. இவற்றின் கவர்ச்சியில் மயங்கும் நாம் மொட்டாக்குக்குள் மறைந்து நிற்கும் சக்தியும் சிவமும் ஒன்றான முதற்பொருளை மறந்து விடுகிறோம். இவற்றை வீண்பாவனை யென்று விலக்கி நிற்க முடியாது. இவற்றிலே பந்தித்து நிற்கின்றோம். சிவசக்தி வளாகத்தினுள் நிற்கும் வரை நமக்குக் காப்பு உள்ளது. அவ்வளாகத்துக்குப் புறம்பே மொட்டாக்குக் கவர்ச்சியில் ஈடுபடும் பொழுது காப்பிழந்து விடுகிறோம். ஆயின் இக்காப்பிழந்த நிலையும் அவரது மொட்டாக்கினால் விளைந்த தொன்றல்லவா! ஆகலால் இந்தக் காப்பற்ற நிலையிலிருந்து காப்பளிக்க வல்லவனும் அந்தக் காக்கும் எம் காவலனே. அக்கருணையே வடிவான காவலன் தன் மொட்டாக்கைக் கழற்றித் தனது அம்மையப்பனான அருள்மேனி காட்டிச் சேமமளிக்கின்றான்.

அவ்வாறு அவன் சேமமளிப்பதற்கு நாழும் சிறிது பாடுட வேண்டும். அதுதான் நமது அகத்தே ஒளிரும் பராபரவஸ்துவாகிய சிவசோதியில் புறத்தே பார்த்த வீண் பாவனைகளை வேள்விப் பொருளாகச் சொரிதல். அச்சிவசோதி அவற்றை எரித்து நம்மைச் சிவசோதியாக முதற் பொருளில் ஒன்றியிருக்கும் அருளைச் சொரியும்.

சுவாமிகளது இந்த ஓமப்பாட்டை யாகநாளுக்குரிய திருமந்திரமாக் கொண்டு தியான மண்டபத்திலே ஆறுதலாக அமர்ந்து, சுவாமிகளின் திருவாய் மொழிகளை மனதில் நினைத்து, அகத்தே எழும் சிவசோதியில் வீணபாவனைகளை இட்டு எரித்து, அச்சிவசோதி நம்மை முழுமையாக விழுங்கிக் கொள்வதற்கான பயிற்சியில் ஈடுபடுவதே யாக நாள் அநுட்டானத்தின் பலனைப் பெறுதற்கான சாதனையாகும்.

என்றும் எங்கும் யாகநாள்

சிவதொண்டன் ஆச்சிரமத்திலே மாதத்தில் ஒரு நாளே இந்த யாகப் பயிற்சியைப் பெறுகின்றோம். இப்பயிற்சியின் நோக்கம் அந்த மாதம் முழுவதும் இப்பயிற்சியை அகநோக்கமாகக் கொண்டு வாழவேண்டுமென்பதே.

அம்மாதத்தில் புறவாழ்க்கையில் ஏற்படும் அநுபவங்களில் மயங்காது, அவ்வநுபவங்களைத் துணைக்கொண்டு அவற்றின் வீணபாவனையை எரித்து அவற்றினுள்ளே ஒளிரும் சிவசோதியை வளர்ப்பதி லேயே நாட்டமாக இருத்தல் வேண்டும்.

மாதந்தோறும் அநுட்டிப்பதன் நோக்கம் இப்பயிற்சியைத் தொடர்ந்து ஆண்டு முழுவதும் வளர்ப்பதற் பொருட்டேயாகும்.

சிவதொண்டன் ஆச்சிரமத்தில் நிகழும் இப்பயிற்சி வாழிடமெங்கும் சிவதொண்டன் நிலையமெனக் கொண்டு நிகழ்தற்பொருட்டேயாகும். சிவதொண்டர் கள் நாட்டின் எப்பாகத்தில் இருந்தாலும், வெளிநாடு களில் எத்திக்கிலிருந்தாலும், அங்கெல்லாம் சுவாமி களின் தங்கும் இடம் எனக்கொண்டு யாகம் பயில்தற் பொருட்டேயாகும்.

ஓமத்தீ இதயக் குகையில் உள்ளதால் அதனை வளர்ப்பதற்கு என்றும் எங்கும் ஏற்ற காலமும் இடமுமேயாகும். இஃது அல்லும் பகலும் இதயவெளிக் குள் இயற்றும் வேள்வியேயாகும்.

The Sivathondan

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh
(January - February 2018)

Volume: 82

Issue : 01 - 02

NATCHINTHANAI

KNOW THE SELF THROUGH THE SELF

Know that love is Siva
Realize that we are That.
Sing to melt your very bones. Rise up and march on!
All is the form of God.

Be all - pervasive like the ether.
Banish all vain desires.
Be watchful as you guard your eye, And carry out your Work.
Without worry go your way.
Lanka is our land!

There is no male or female,
No sameness or diversity.
Heaven and earth are one.
This is the language of the great!
Come now and be happy;
We will rule the world!

Know the Self through the self.
Be simply what you are.
He came like a mother
At beautiful Nallur.
There is naught else to say.
Trouble comes from thoughts of 'great' and 'small'.

- continue from the last issue

CHAPTER : 7

Refutation of Ajnanavada

101. If it is called ignorance, then what would be the nature of knowledge? Is the Atman anything (Knowledge or ignorance)?
102. He does not become anything. He does not know what he is. All the means of knowledge become void.
103. He does not behave in such a way as to make us say that he exists. But there is no reason also to call him non-existent.
104. He exists without the existence of the other. He sees without being seen by anyone. If this is so why should he be regarded as lost?
105. He silently endures the charge of the nihilists who regard him as nothing. He is not also disturbed by calling him of a particular nature. (i.e. as Sat, Chit and Ananda)
106. Does the Omniscient, who is the witness even of the deepest sleep, fail to understand this? But he himself does not become visible.
107. The Veda says so much but it does not mention the name of the Atman. It only says "Not this".
108. Whom does the sun not enlighten? But has he enlightened the Atman? Can the Substance (the Atman) be enveloped by the sky?
109. The egoism thinking "It is I" embraces the physical body that is nothing but a bundle of bones, It leaves aside this Substance. (i.e. Atman).
110. The understanding that grasps everything knowable, falters before this Substance. The mind imagines everything except the Atman.
111. The senses that rub their mouths on the barren land of sensual objects, cannot taste the sweetness in the Atman.
112. Is it possible to apprehend in all its totality the Atman who has filled his belly by eating all the existence along with non-existence?
113. As the tongue cannot taste itself, the Atman cannot be its own object. How can he be the object to others?
114. Let it be. As soon as Avidya, along with her innumerable names and forms, comes before the Atman, it vanishes with fear.
115. So how can any other thing find room where there is no desire to see one's own complexion?
116. A person trying to put a stick into the puzzle of a string is trouble to find it outside the string when it is pulled. So any effort to decide the nature of the Atman become futile in the same way.
117. Or he who looks minutely his own shadow from head to foot and tries to jump over it fails to understand it.
118. So the person, who tries hard and decides that the Atman is like this fails to grasp him.
119. Now, where the words cannot reach, tell me how can the intellect apprehend him as something other?
120. How on the strength of that apprehension, can the eyelessness and the blindness of the Atman be dispelled and his vision be regained?

- To be continued

சிவாயாம்

Bilingual Monthly, Registered at the G.O.P. as News Paper.

No. Q.D / 186 / NEWS / 2017

a) Printer	:	Harikanan Printers K.K.S.Road, Jaffna. 021 222 2717 / 18
b) Publisher	:	S. Manivasakan Sivathondan Society Ltd.
c) Published for	:	434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka. T.P.: 021 - 2222799
Date of Publication	:	01.01 .2018
Editor	:	S. Vinasithamby B.A. (Hons) Sivathondan Nilayam, Chenkalady. Tel: 065 - 2240272

30.00 300.00 400.00
150.00 12.00 12.00
350.00 350.00 350.00
100.00 100.00 100.00
35.00 35.00 35.00
200.00 200.00 200.00
20.00 20.00 20.00
200.00 200.00 200.00
80.00 80.00 80.00
250.00 250.00 250.00
400.00 400.00 400.00
300.00 300.00 300.00
500.00 500.00 500.00
10.00 10.00 10.00
25.00 25.00 25.00
50.00 50.00 50.00
50.00 50.00 50.00
220.00 220.00 220.00
600.00 600.00 600.00
30.00 30.00 30.00

If undelivered please return to:
The Manager , "Sivathondan Nilayam"
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

திரு. சி. மணிவாசகன்,
20 A 2/3, ஸ்டேஷன் வீதி,
கோழும்பு -06
(சுனிக்கிழமைகளில் மாத்திரம்)
திரு.க. சிவராஜ்,
5/2, விளைவு ரவர்
82 W.A சில்லா மாலைத்தெடு,
கோழும்பு - 06
தொலைபேசி : 0112559360
0112594462

வினாப்பாய்கள், கடத்துகள், காகச் கட்டளை, தற்காலிக நிலையங்கள் அனுப்ப வேண்டிய பேருந்து விவரங்கள்
Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in favour of
Sivathondan Society
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.